

DOLMEN

7b

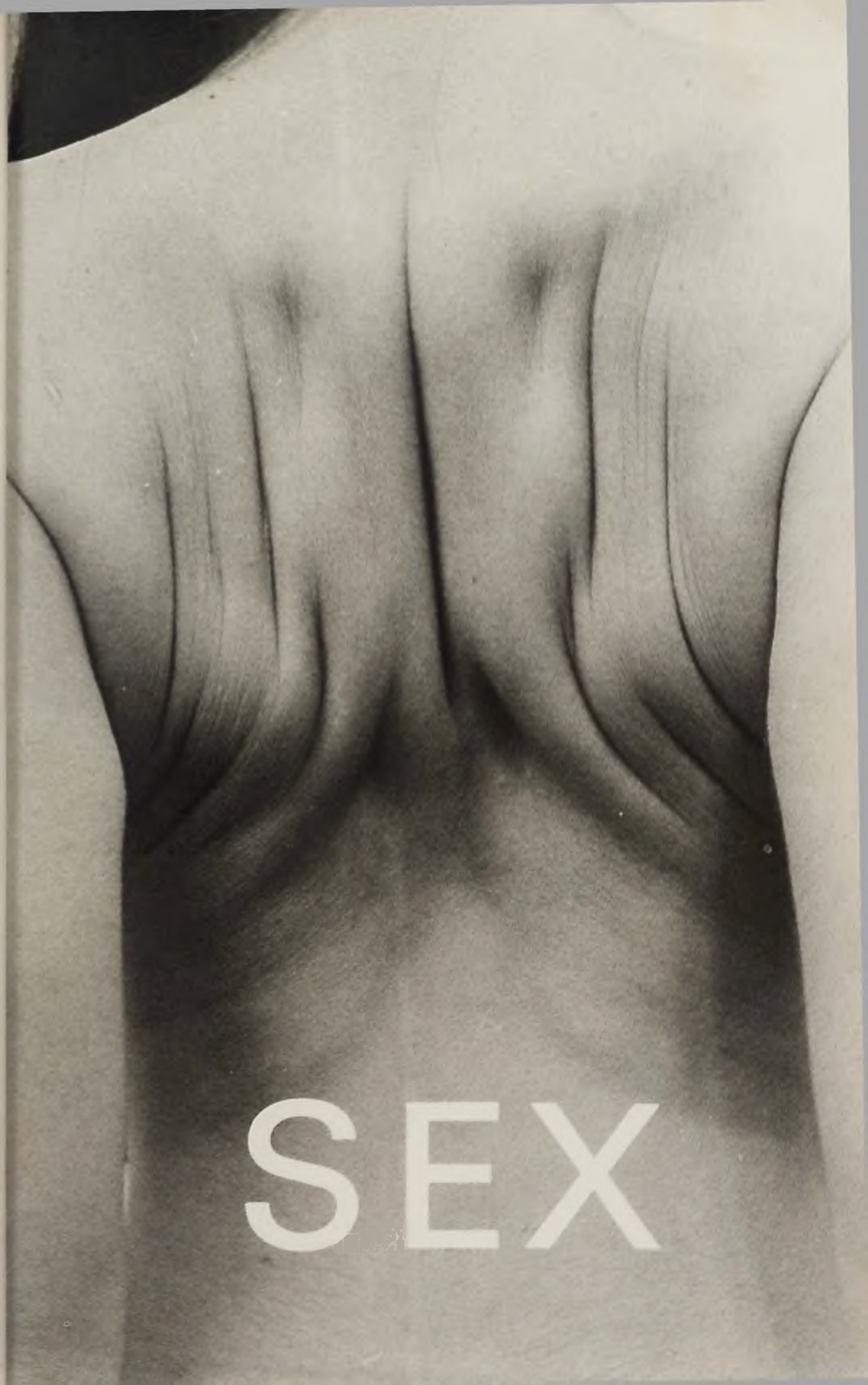
D O L M F N 8. 7b

sina 1983

DOLMEN

shromážděno 19.1.1984

SEX

b bb b bb b bb b bb b bb b bb b bb b bb b bb b bb b bb

Žádný úvodník neexistuje. Toto je pouze poselství proto, kdož tento
výtisk vidí jako první Dolmen vůbec.

A toto poselství zní: Sežene si někde a-část čísla, kde úvodník je
a kde se dozvíte vše důležité.

Pro ty ostatní bych chtěl jen poznamenat, že slovo SEX, které jste
si měli možnost přečíst na jedné z předchozích stránek by nemělo vy-
jadřovat tak docela obsah druhé polovičky sedmičky, protože nám jde
přece jen v podstatě víc o ty VZTANY.

tolik ZYFR GS 9.1. 1984

Adam a Eva 1.

/ cyklus věnovaný Aleksovi, Sašovi a trochu i Petře /

I.

Pupen růže puk'

Bum bác

je tu kluk

Ehm,

tedy dovolte

Jsem Adam Karenin

bronzový luky- šlachy

neprůstřelný bifteky- svaly

Hmmm

růže zavoněla

Jsem Eva Adamová

zatím mladounká- bez ňader

voňavá- bez hříchu

hravá- Adam je kůň, Adame zaber !

Naučíme se spolu žít jako muž a žena ?

Chceš ?

Pupen růže

diskrétně klopí zrak

Šibale

Konture

Šibalku

Konturku

Šibalečku

zkrážka a dobře

Konturečku

Eva je nadšena, Adam šílí

/....málo to jede, že jo ?

co chcete

aby se z toho udělali ?

vůbec ne

a just že

Šišibalečku

Kokonturečku

.....kokokurukuku /

Pupen růže

už nic jiného neumí.

Adam a Eva 2.

II.

ADAM s EVOU sedí
pod spoustou
přistopkovaných jablek
EVI, máš mě...?
Mám, a ty...?
Já taky.
To je prima
Eva si běží pro věneček
ADAM se nervózně ohlídne
EVI, ještě furt...?
Pozor, klišé !
ze stromu spadne
první newton jablek
EVI, ještě furt...?
eště furt, eště furt
smějou se jablka
a EVA lítá jako šílená
kolem jablone
a křičí
Chyť si mě, chyť si mě, pak povím!
a ADAM se ušklíbne
poposedne
ušklíbne
a řekne si
Vždyť tu stejně jinej není....

Adam a Eva 3.

III.

Měkký ADAM

dej mu pánbu věčnou slávu
a naměkklá EVA

válej se pod košatou jabloní

dej jí pánbu klid a mír

ADAM eidam

cení na EVU

citrónově žlutý zuby

díky bohu za ně

a je moc tupý

a ta ho trpí

protože tu jiný není

a EVA má ráda rozkoš

kam chodí rozkoš, tam nechodí doktor

EVA ho škádlí

a ADÁMEK nic

je to starej sochor

tak ne jeho, ne ?

ADÁDKU, ADÁMKU, EVINKA, však ji znáš,

je sama !

EVA je mladounká a hěěězkááá

tak na její, ne ?

heršvec nějakýho siláka byto chtělo, ne ?

a už si každé jablko na ně ukazuje

a sází stopku, estli jo neboóóó

spíš ne

a ono zase jo

anebo ne ?

dyť ani já vlastně nevím

jasný je jenom jedno:

máme s ADÁMEM rádi EVU

a EVA má ráda rozkoš

a to víte,

rozkoš je rozkoš.

Adam a Eva 4.

IV.

UŽ úplně měkký ADAM

leží už úplně sám

v jablečném píré

pod haldou stopek

EVA se na to konečně vykašlala

na furt, moje milá

/není prý padlá na hlavu/

/apropol si našla náhradu/

/ADAM je den ode dne horší/

za jabloní se rozezvoní

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~

jícen EYI

-pět peněz, pět peněz-

/ a pak, že tyátr ještě nezačal, Grimmel/

EVA se mazlí s nějakou krajtou, či co

a poslyšte-jde to/zvykla si/

had je snaživí mileneo

ADAM má už klid

brzy maj' přibýt veverky /konečně/

bude zase veselej'c.

XXX XXX XXX XXX XXX

opona padá

vcházím na scénu

líbám se s aktéry

jeďiné oko nezůstalo suché

....

Tomáš K.

Stoly jako transparenty

Lovte básníky!

Pověšte je

pověste je

za nohu

a strčte jim kousavýho červenýho

mravence za kabát

děje

oleje

kousavýho červenýho

v červenci

na stole

na stole

za nohu

za kabát

Lovte je!

Nemá smysl uhybat

Lovte je

Je

a nestarejte se vo jiný věci

nestarejte se vo svůj věci

Lovte je!

Lovte je!

My prostě nestačíme uhnout

My prostě nestačíme couvnout

to je tak asi všechno

to je tak asi všechno co se vejde

to je tak asi všechno co se vejde na tudle stránku
dneska

To fakticky nemá cenu

To nikdy nemělo cenu

ani včera ne

ani zejtra

sežerte si ty sardelový pasty

dyž ste si je ~~kdysi~~ přinesli

dyž ste si je teda přinesli

a vypadněte vocač

ale rychle

Hodinky!

Kristepane!

Hodinkys vodotryskem

vodotrysk plný hodinek

Tak to je tak asi všechno

Tak to je tak asi všechno co sem vám chtěl říct

a teď se seberte a koukejte nazat

a teď se seberte a koukejte

tak teď se proboha trochu seberte

to koukáte co?

Co to na tom stole bylo

háka flaška

nebo co

Vod vorčestrový

vomáčky

konec

Jó, chlapče, bejvávaly zimy
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Zima
"Kamenné skřeky chvátají
po zaběhnutých linkách dní"
Znovusnílci opět dokázali
ředit poetiku předvánočních
opruzených nálad
Starého /a senilního/ Města

- 1/ Káča vytlačila kočárek
břečkou marastu
stanicí Kačerov
Pryč
Proč

Byl jsem tehdy nenadálý
a nastydlý zub poněkud mi
mařil soustředění na hektickou
duševní trýzeň
Slzy skelnatěly ve vousech
jen v sudých představách
Mosty přes kamenné city
jsou osvětlené dvojmo:
bylas klíč a já lahev
ty inkoust já píšťala
u varhan postrádaná

- 2/ Kolik dobrých slov
zůstalo nevyřčených
utajeně přibitých
na soukromých zdech
za nimiž se tolik
potkávali

Sedával jsem tetelivě
u sochy Jana Husi
Zábavu obstarával
na udupaném sněhu sněmující
improvizovaný baletní soubor
Poté občas
zbyl mi ČAS
vyšlapat nápis
do čerstvé
s vrtulníků za soumraku rozprášené
pěny

- 3/ Bylas, byl jsem
A byla-li to pravda?

Plouží se po zdi, teď se namáchnul do díry a vypadá jako pukavec. Je veselej a když přejíždí přes lucerny, láhe si o ně hlavičku. A hurá po mokrym chodníku, šlapy šlapy, rázujem si to spolu - a co bych si nezaspíval. Jo, jo, je to tak, pan Havránek má pravdu. To bych teda měl, najít si nějakou pořádnou holku.

Teď přes ulici, je taky mokrá, potvora. Vmáčknu se do kolejnice a je z něj rachyták.

"To já, mladej," povídá pan Havránek, "sem s ní jel na žebřináku, to ti byla ta nejhezčí holka široko, daleko, měla ti takovej pěkněj svetr, já koukal na ten její svetr a na ty její přednosti, vona se ti červenala jako malina, její fotr mě cpal deset táců, víš ty vole, co to tehdy bylo, já si jí nevzal, nejsem blbej, šel sem radši do Maďar. Tehdá se mohlo chodit, kam se chtělo. Jo, tehdá? Pan Havránek se napil piva. Vždycky si umokřil nos vod pěny. Teda má ale ratafák.

Kdybych s ní jel na žebřináku. Cha, cha, neblázni, zůstaň v tej koleji, rachytáku, dome přeci pořád rovně!!

"Víš, to nejde, je to přeci hloupost, já nevím, co mě to napadlo. Ze začátku to bylo normálka, no přšelo a ty si neměl deštník." Tak, přšelo a já neměl deštník. No lidi, líbání v dešti, to je romantika. Fakt. Nebo milování v poli.

Každěj by měl věřit na takový setkání, vždyť jinak by přeci nikoho nepotkal. S ní bych si rozuměl. To vím na tuty. Co ta holka všechno sázela. Na malin městě. Sousedi se koukají, tetka pije kafe a mává na Manču přes celej sál, aby se šla taky kouknout. Synátor přestal zírat na kapelu a kouká se na nás, cucá pivo a drbe si uhry protože jí tajně miluje.

"Chtěla bych pěstovat tulipány, je na to nějaká škola?" "Určitě tam budeš." Usmívá se, protože ví, že ne. Přestávám bejt nalitej. "Když já někoho miluju, tak ho mám ráda strašně, víš, já bych u něj lezla po kolenou, dala bych mu všechno." Ne, to není legrace. Proč si takovíhle lidi vždycky nabijou hubu? Protože nemaj tu správnou taktiku? Ne, panáčkové, na to vám kašlu. Tady nejde o vojenskou přípravu s materiálem, tady jde vo lásku.

"Co takhle děti, vdávat se?" "Ne, tady ne chtěla bych jinsam." Hraju si s jejím náhrdelníkem, včera sem jí viděl, jak se koukala s okna. "Proč mi říkáš, že to byla sestra?" "Nevím." Chce bejt jinde a jiná. Neuteče, ale mě už utíká, protože sem zapomněl její jméno nebo že byla vo tolik starší. "Proč mě chceš, vždyť mě ani neznáš?" "Takovíhle epizody, to je život." "Já nechci život na epizody, měl bys jít." Když potom odcházela, bylo mě trochu smutno. Znal sem jí tři hodiny, řekli jsme tisíc slov, prošli se nocí, miloval sem jí v poli a zaplatila mi pivo.

"Jo, to sem jednou bydlel u takový cikánky, ta ti měla dceru, bylo jí asi šestnáct," povídá pan Havránek, "ta ti po mně jela, šel sem s ní jednou do polí, tak na to přišlo, no vona ti usnula, já mladej blbec, sem nevěděl co mám dělat, kousek dál, tam byly kasárny, přišel voják. Představ si, vodušel z varty, vodstčil mě a bylo to. Když se probudila, myslela, že jsem to byl já." Pan Havránek se napil piva a zase si smočil nos v pění.

Tahle mi taky zaplatila pivo, dokonce čtyři. Byla o hodně starší, znali jsme se tři hodiny. Jmenovala se Hannibalová a pořád mi vyprávěla, jak ja na kolejích sama, protože holky přijedou až zejtra. Takhle to ~~zakončí~~ končí. A jak to začíná?

Měla kolem očí malý vrásky, když se smála, slušely jí, protože v šestnácti se to může. Měla něžný horký ruce, nahý, protože byly prázdniny. Měla těžký zlatý vlasy, samozřejmě vonavý, protože byla moje první láska. Měla poletavej, sladkej hlas, kterej vykřiknul, když překryl mojí malou smrt. To všechno měla a taková to byla dívenka z prázdnin.

Potkal sem jí až na maturitáku. Jednou se mnou tancovala a šla ke svým. Slíbil sem jí poslat pohled. Neposlal. Teď dělá v Kontíku. Jaká asi je? Co, pane Havránek?

"Teda mladej, tuhle sem náhodou narazil v lese na takový dva, váleli se v listí. Ten kluk se na mě klidně zezdola podívá a povídá - Dobrý den!" Pan Havránek se napil piva a představte si, zase si omočil nos. Ale ne už v pění, ta spadla.

Rachytáku, ven z kolejí, teď se natáhneš a budeš dlouhej! Rázujeme podle stabilně nestabilního zábradlí

Bože, vždyť je to tak přima, žádný promyšlený a efektní řeči. Nic nebudem rozebírat.

"Koukejte holky, jaký mám krásný pyžamo! Tak a jdu spát, ahoj!" Zatřepala bosýma nohama jako rukavicí. Popotáhla si tkanici u krku, to pyžamo bylo fakt perfektní a nejen pyžamo. Malá, sladká- už vim proč se říká holka jako z cukrkandlu. Byla to vod ní decentní, milá a něžná nabídka.

Každá holka je nějak hezká, když říká něco, co je pravda, když se češe a ví, že se na ní někdo kouká, když dlouho běží a pak si sedne na pařez, když pije víno, nebo se jen tak zastaví pod lampou a je jí smutno, když jí něco leze na nervy a dělá, že jí to nevadí, když je tak, normální a nedělá, že jí to vadí. A nebo, když má na sobě nový pyžamo a krásně se směje. Perlové.

Po třech hodinách ~~me~~ sem přišel zaklepat na dveře. Otevřela téměř okamžitě. Že by nespala? Není důležitý co sme si řekli, stejně jako to, že nechtěla jít dolů, že v pokoji byla ještě kamarádka, že si zase utáhla tkanici u krku a poprosila mě, abych nenechával nohu ve dveřích.

Důležitý bylo, že sme se znali teprve tři hodiny a určitě tam něco bylo, pytel milovnýho hrachu, kterej se rozsypal a udělal znatek. Řikáte, tři hodiny je morálně málo na takový veliký věci, máte pravdu ale začínat se z něčeho musí.

"Hele mladej, buď rád, že seš mladej, já vůl sem už starej!"

Pan Havránek řek tohle moudro, poradil mi, abych nepil pivo, jeho ruka držela prázdněj půlitr, takže si tentokrát nenamočil nos.

Po třech hodinách jdeme já a můjstín, kterej je jak rachyták, po mokré ulici domů. Jo, jo, je to tak pan Havránek má pravdu. To bych teda měl, najít si nějakou pořádnou holku.

Jseš asi fajn

Prosim tě, ty si myslíš
že si jde říct
tak a vod tečka
nebo proč vode mě chceš
abych řek'
miláčku, víš já jsem asi tvuj blbeček
nebo jak mi můžeš tvrdit
že s tebou je to ráj
nenasytný láskou
kdežto já jsem nula
vyřízenej
pekelnej
asi bych měl jít s tebou někam do vinárny
a udělat tam chlapeckej bordel
že to víno je teplý a podobně
ale já zůstanu doma
a ty nejspíš taky
budeš se na mě mračit
a při tom za rohem před známýma
budeš přivírat víčka
a v každý větě řekneš " to ten můj "
nejame nic
pochop to a vykašli se na to
já nejsem v tvý kůži
a tak se navidíš
jó, seš roztomilá
jó, seš fajn
a co má proboha bejt !!

Tomáš K.

Kdybychom nebyli lidi....

~~....tak bychom spolu spali~~

Řekněme, že jsem třeba krásnej kluk
porážející o x let starší kusy

ty

ty jsi nádherná HOLKA

víc než si vybíráš

s úsměvem ?

SMĚJ SE !

proč se mi nasměješ ?

umím být bez toho s tebou ?

Ó, ANO

a tebe

tebe to žere

tak teda

EVENTUELNĚ V NOCI, děvenko

/ já jsem o pár let starší

ne-make-up-uju

láduju se hroznovým cukrem

oblbuju sakem a MOZKEM

all right ?

no ty

ty JSI furt KUS

přidáváš plyn, kdy chceš

HOLKY TI ZÁVIDÍ

kluci se ukáží

a já ?

v naší závislosti jsi závislejší

nevíš jestli nabažen

nebo NENABAŽEN ŘEKNU

EVENTUELNĚ V NOCI, děvěnko

ty bys to řekla vždycky

to je nuda

jsem manší nuda

good night new wave !

už je mi to nějak jedno

POSLYŠ HOLKA

mám problémy a není to sranda

nebo si to alespoň ~~st~~ ~~im~~ myslím

stydím se i na záhod

jsou mi hlopý peníze

jak mám potom utrácet ?

říkaj:

"roztomilý tučňáček"

dost si to беру

nezvyknu si

dost mi to žere

kreolko, majolko, homolko

já vím, už jen "živé květy"

kašleš na mě

....živé květy....

už to dávno není ani

fifty-fifty

ale i teď

teď bych ti ty mroho

vyklopil

HEHHH-eventuelně-krechkrch

dyžtak-hehheh-V NOOI

vua krechkrch-děvenko

PŘIJĎ si to poslechnout

POTĚŠIT !

--/ druhý sujet je tučně vytištěn
první je jinde, uvnitř
sujety dialekticky polemizují

Tomáš K.

Knihovna s latrínou

Moderní typa záchodu
model roku dva tisíce
snoubení
mrámovou potichou
dřevěných výdechů
prastaré podlahy
a pingpongový míček
který propadl

Osmiletý pes
ve dveřích nad žebříkem
studené mokro
kamenného dolejška
v hubě chuť plevelových natí
a nic než šednoucí mraky
v povětří

Tučníci lákání
snad kdysi bylo ho mň
sas kroutím hlavou
nad tímhle druhem splachu
i tvůj přítel zná
panelákové prkýnko přelepené iso

Dávno už tě nechytí
srdce už tě nebolí
rukám už ti zabrání
jen tiché mnohotvaré nic
tvého pseudofenyklového mozku

V noci možná pocítíš
alhu vzdáleného vyprávění
očí člověka o němž sis myslel
a teprve potom se pro tebe změnil

Nejisté vnímání
černý vosk na tabulkách oken
sen umyvadla s plátěným mejdlem

Prackovitá nenávisť
mlobou za oděkrceného aviatika

Jsem tu proto abych tuhle peristaltiku narušil

/latrína s knihovnou
spí spánkem ne-smyslností/

zyeR gabbA. 3.

Opět me přijaly noční schody,
napřáhly své chladné dlaně,
jakoby me v mě rychlě,
tápací chůzi

houpaly.
Šeptaly tu tak vřední,
nikdy nevyslyšená slova
o tom jak jsem vyrostl.
Měly pravdu,
vyrostl,
a ony se propadly,
ještě níž,
ještě pod svoji starou,
každodenní nízkost.

Opět jsem otevřel
dveře,
pak je zas zavřel,
po špičkách
prošel všemi pokoji,
za sebou táhnul vlečku
dnů,
lepkavých vzpomínek,
vás všechny,
lidé z cest,
lidé spatření
v polospánku,
v hodinách probouzení
z mého snu.

Těbe, Bohdane,
tvá přítomnost
byla jako světlo,
jako radost
z jistoty,
byl jsi pevnou zemí,
na kterou jsem poklekl
k modlitbě,
byl jsi svicí,
hořící nesměle planoucí
v nejistých rukách vigilí.
Tvou postavu
provázela představa,
kočičího bloumání
taou,
kocouří přizbouřené oči.
Vůně usínajících zahrad,
spěv rozkvetlých jabloní,
kosí oči,
červené víno,
kaštan v sevřeně dlani.
Podivínský houslista,
otočen zády,
kráčící k srakům.
Za ruku jsi držel
dívku,
vysokou,
ve světlých šatech,
hnědovlasou
a tichou.

Tebe, Mirku,
zahleděného
někam na tušené plátno,
plátno hlučící
jak Pařížská noční vinárna.
Krvavě rudé,
jak lisované hrozny,
pomsta slibovaná
nikdy nepoznanému nepříteli,
jak strašidelný kruh
kolem měsíce.
Tebe, básníku,
kolem hlavy jsi měl
Kovově planoucí
svatozář,
svázanou čísi
mozolnatou, spocenou rukou
z ostnatého drátu.
Hořel kolem tebe
plamen,
pomalu trávící pběť,
pomalu trávící tvou
křičící, trápenou
nevinost.

Tebe, Aleši,
Poznal jsem tě,
Spatřil jsem tě přicházet,
z nedohledné dálky,
tmavých hor,
zalil jsi mě oči
oslepující září
modré barvy,
poznal jsem tě.
Vybuchující modrá
barva, stékající
v drobných stružkách
po tvém čele
tě vyzradila.
Příteli,
i já jsem
hleděl do očí
modré barvě,
i já jsem cítil,
tát probodanou
nadějí.
Tvá cesta
byla cestou
Modré barvy,
samet,
schnoucí listí,
nekonečný večer,
útěk
dlouho plačících očí,
roztřesených dlaní,
Ostrého zvuku
náhle rozeznělých
strun.

Tebe, Christiane,
Přijel jsi ke mně
na černém, vyzáblém koni.
Tvá tvář byla
tváří věčného
anděla zartí.
Tvůj kůň
umíral.
Tvář jsi měl
bolestnou,
plnou hlubokých
vrásek.
Zářil jsi sedí
vlasů.
Tvá slova zněla
jako sladká hudba
Viedeňských tanečních
večírků.
Tvá slova zněla byla
bílen, pleteným
z myšlenek,
Bledý,
Černý,
Rudý,
Zlatý,
Kříd, kříd.
Slova,
plamen,
spánek.

A tebe, Karin,
i tebe Jano,
tebe Martine
i vás další dva Martiny,
také tebe Kateřino,
i tebe Vítku,
a tebe Tomáši,
a také tebe, Josefe,
a také tebe, Moniko,
tebe, Julie,
tebe, Jáchyme,
tebe, Radko,
i vás všechny.

S Y M P O Z A K A

- leze čast po železe
 - staví si z merkuru
 - spíná se gumičkou
 - děkuje Bohu
 - nenosí kalhotky
 - hlukuje "klejky"
 - podivně vonívá
 - maluje pokoje
 - češe u holiče
 - koupe se nahatá
 - polyká pulečky
 - poslouchá Nagen
 - jezdí do Maďarska
 - střihá si vlasy
 - učí se anglicky
 - spisuje panflety
 - ohlastává pivečko
 - chodí na nákupy
 - oituje Hraběte
 - pod svetry Tatry
 - sandály plácačky
 - medový řečičky
 - kostěný kloubečky
 - hubený prstíčka
 - měkká bříška
 - zpívá si Zappu
 - obtěžuje holky
 - miluje kluky
-
- čím nás ještě oblaží ?

Tomáš K.

"Neuling / I VY JSTE STEJNÍ, JAKO I VAŠI DNÍ"

Dostal jsem pozvánku na orgie
stálo na ní
Dostav se a připrav si tělo
to se muselo stát zrovna má
Na žádných orgiích jsem v životě nebyl
nezajímá to nikoho
Ano, ano, dobře vědí, co si o tom myslím
a přesto mi pošlou pozvánku
Všichni, co tam po mně budou chtít
postaví mě k posteli
A všemi pohlavními znaky mě odtestují
božínku, božínku, to bude minulost
A navím, to se tam mohu takhle prezentovat
myslím, že nejsem sexy
To se prostě muselo stát zrovna má
většinou se scházíme s muži kluci
Budou tam vůbec nějaké holky ?
ach jo.

TOMAS

TOMAS

K.

TOMAS

TOMAS

Kdo se nevyzná, ať nepíše !

Píšu dopis

o tom, jak jsem stál na ulici

a přifitila se horde

krátkovlasých a dlouhovlasých

kluků

měli ruce do kornoutů

a řvali

tyhle knihy jsem čet'

tyhle desky jsem slyšel

tyhle informace znám

a kdo to nemá

nechce znát

je přizdivrác

šprt

primitiv

a vůbec nějaký pajl našeho organismu
našeho organismu

to ti říkáme

to pochop

a přeběhli tvát někam

kus jinam

cítil jsem

že mám v kalhotách

ne z nich

ale z kultury

padám před ní na zadek

a chce se mi taky křičet

ale hroutím se sám

a jde to někam do háje

dál si přesně vzpomínám

že pak přišel

takovej nuďák

a zeptal se

"a jak je možné

že když darebák napíše dobrou knížku

není už tak docela

darebákem ?"

"to je síla

nářez

to ty nikdy

nepochopíš !"

a on zase

"pane, a vy nechcete diskutovat ?"

"mluv si

mluv si

ty víš svou

já vím svou

při nejlepším

tě vycachtám v informacích,

proč,

a budeš věst

při nejlepším mou

anebo táhni

táhni

táhni !!"

tak,

tohle bylo žalodové eso

přímě do rukávu

vole

a něcoš mě ten hajzlík dožrel

"pane, a vy jste

penkáč ?"

"smreče, co ty o tom víš !!"

o týden později

mně na té ulici

hákeš fotčík

rozbíl hubu

hajzlové,

pak že se chtěj dohodnout !

tomáš

tomáš

k.

tomáš

tomáš

Pán s čokoládovými ješkami

A zas jen záření pouliční lucerny
bloudící v mlhném oparu
přečasného večera rychle přicházejícího
po krátkých dnech
rémovaných tlejícím listím
z pahýlů oprýskaných stromů a šedivého vzduchu
bí vrásčité oči spaluje horečka listopadové sobotní noci
na zašlém polštářku
a dost možná že je to jen stín fotografie
co příliš dlouho sáetala ve vývoje téhle myslí
a mýjení rohů
rosleptaných kyselou vodou

Coś je důvěrně známého
v růžových mašličkách evasujících
prameny světlounkých vlásků
modré a bílé sukénky
a žemavské jahůdky nejsou přes tak cenově nedostupné

Nebo deset deka italské směsi
může změnit výraz oblačných očí
za jediný pohled za jedině pohlázení
strýčka v hnědých polobotkách
s barevným štítkem na povadlém krku

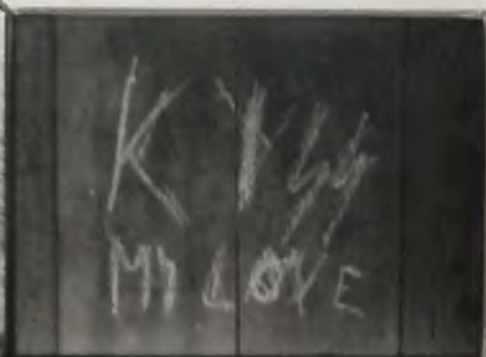
na tváři trochu ironický úsměv
v kapse žmoulá polorosteklou kofilu
láska prý přichází posledním středěčným oknem
na zábradlí před školou houpe se má milá
hlavou dolů školní brašnou dolů

táhle mýjení dnů
skomírající v prasklinách okenních tabulek
odlesk mění vášně únorového slunce
v regálech samoobaluhy nad kopcem
má maličká vrací lahve od piva
bude kulaté lízátko s obráskem
vykoupeno bláznivým detektem?
spíš jen červené botičky
potírání bláta z tajícího černého sněhu

všech týdnů které končí nedělí
a ledvinkami na cibulce
v potíše restaurace U klokana

ZYFR GABBA S. 1983-1984

VEČER MEZI LIDMI

Dveře metra se mu zavřely za zády. Zamyšleně se zadíval na špičky svých nohou a vykročil. "Jakou to mám zvláštní chůzi" pomyslí si při pohledu na pohyby těchto nohou, které ho průměrnou rychlostí 100 kroků (zhruba 75 m) za minutu nosily po náměstích, ulicích, třídách, parcích a jiných plochách jeho rodného, stejně jako nerodných měst. Zvláštní tedy ta chůze byla. Špičky se při ní mírně vychylávaly vně osy pochodu, každý krok byl provázen mírným zhoupnutím, po kterém občas trochu zabořely kyčle. Aspis vždycky stál o to, aby jeho chůze byla fajn, sympatická. Jemu totiž byli lidé sympatičtí podle stylu chůze. Holky se mu líbily podle stylu chůze. Holky se mu líbily tak vůbec. Aspis se od každého, jehož styl chůze mu připadal sympatický vzal něco. A tak vznikl jeho osobitý styl chůze. Teď již jen dva kroky, dvě zhoupnutí a stál na pohyblivých schodech, které ho rychlostí 2 m/s vesly z pod rodné hroudy nad rodnou hroudu. Ani na schodech neodtrhl pohled od špiček svých nohou. Oči se nyní maslily s krásně bleděmodrým semišem nových bot, které si přivezl z Kprície. Jať jistě vidíte, Aspis byl tak trochu exhibicionista a dbal na sebe. Ačkoliv to nikdy nevyslovil a dokonce si to sám ještě ani oficiálně nepomyslí, byl přesvědčen, že v některých situacích dokáže působit neodolatelně. Měl rád barvy. O ty mu šlo. Pak mu také šlo o přívětivost svého oblečení. Samozřejmě - přívětivost vůči vlastní osobě. Šlo mu také o různé sotva postižitelné drábnosti, které měl svíracími špendlíky připnuté tu na koleně kalhot, tu u opasku, tu na klopě saka a kdoví kde ještě. Pak mu šlo ještě o něžlik maličkostí, o kterých se brzy dozvíte. Nešlo mu o drobné šrámy na oblečení, nešlo mu o rozervanou kapsu zadní u kalhot. Šlo mu hlavně o barvy. Proto ho neustále jeho starostlivá prateta Alfja kvůli jeho způsobu oblékání peskovala. Aspis se povětšinou jejím poznámkám smál a hladil ji smířlivě po stříbru jejích vlasů. Prateta se durdila a nikdy o d svých požadavků neustoupila.

Prošel vestibulem metra a pomocí dalšího pásu jezdících schodů se konečně dostal na povrch zemský. Vdechl večerní vzduch a podíval se po obloze. V posledních dnech na ní praskla bublina, která podepřela klenbu svého hostitele cucky šedých, vodou prosycených mraků. Ne, nepršelo ještě, ale kdyžby pršet začlo, nikdo by se nemohl divit. Teď už se nelze nad faktem, že prší pohoršovat. Teď už to většinou přichází. Podzimní deště. Jako

na jaře každý ví, že už to dlouho nebude trvat a bude hezky, teď je tomu naopak. To všesi Aspis uvědomoval a cítil přímo fyzickou bolest. Léto balo v tahu. Neodvratitelnost tohoto faktu byla zřejmá. Aspis věděl, že mu nejde o uplynulý čas Svátků volna, že mu nejde o ty tuny volného času, co teď měl. Jde mu o počasí. O barvy a o počasí.

Od jeho východu z vestibulu již uplynulo 14 minut 59 vteřin, což převedeno na ušlou vzdálenost představovalo o několik centimetrů méně, než 1125 m. Až ujde 1506 m, dostane se k cíli svého večerního minipochodu. Byla jím nízká hospoda za Šarmánovými sady. Ačkoliv byla hospoda nízká, přeci byla pťrová. Vpatře byl sál, který si pro tento a pak každý sedmý následující večer najal Literární spolek, jehož byl Aspis členem. Literární spolek měl xrx zhruba tisícíhlavou členskou základnu. Aspis z nich znal jen velice málo osobně, ačkoliv byl členem již přes rok. Psal divadelní hry xx s víceméně absurdními konci. Vposlední době absurdita začala vnikat i do obsahu her. Aspovi to jehoppřátelé vytýkali. To ho zlobilo. Miloval absurditu. Kdysi měl pocit, že by neměl mít rád logiku. Zjistil však, že chovat se nelogicky je neúnosné. Omilostnil tedy logiku. Choval se logicky. Občas. Tento večer však nemělo jít o polemiku nad tématem "absurdita v našem životě" či dokonce "zákony logiky v praxi. Tento večer měl být prvním v řadě -prvním v řadě večerů, které literární spolek pořádal pro členy, kteří zareagovali na výzvu Věstníku LS. Obsahem výzvy byla myšlenka, že lze dělat cosi, co neslo nepříteli přesný pracovní název "umění". Toto umění by mělo být produktem spontánnosti okamžiku, kdy většina lidí, větší skupina lidí bez jakékoliv předešlé dopřuvy najde náhle společnou řeč. Vědomí náhlé pospolitosti vytváří souzvuk z kterého skupina čerpá mohutnou energii, které se dá říkat tvůrčí. Zúčastnění lidé jsou pak x schopni vytvořit něco, co v dnešní době souvisí s pojmem umělecké dílo. Umělecké dílo je však vedlejším produktem celé společné xx akce. O to tu vlastně nejde. Jde o pocit štěstí. Jde o chvíli, kdy se lidé navzájem dotknou. Psychicky dotknou. Jestliže výsledek tohoto pokusu má obecně pltnou hodnotu, je to něco jaksi navíc. Kromě všeho co již bylo uvedeno, jde také o to, že se lidé rádi seznamují (většinou). Když se schází nějakou dobu skupina lidí, její členové se obvykle seznámí. A to taky není k zahození. Pak je tu ještě jeden fakt. Když se skupina, která se chce pokoušet o "umění" jak už bylo výše popsáno, dává dohromady na bázi určitého zajímavého většího spolku, kterým LS nesporně byl, je tu velké procento naděje pro jednoho každého čle-

na, že ostatní spoluhráči by neměli být úplně neteční, pasivní, nudní. Někdo si může dokonce myslit, že na podobné akce nechodí ani lidé blbí. To už je sporné. Část těch, kteří se přihlásili coby dobrovolní účastníci večerů, si představovala celou akci jako zjednodušenou továrnu na happenings, které jim očistí jejich civilizací zaneřádnou dušinku. Slovo happening mělo u lidí Aspovy generace velice solidní zvuk. Lidé Aspovy generace o happeninzích četli a chápali, že číst o tomto tématu je pouze nouzové řešení. Happenings jsou od toho aby se vytvářely, Někteří abonenti akce Literárního spolku si představovali, že se ~~muž~~ účastní jakéhosi školení, jehož absolventi budou umět spolehlivě organizovat happening. Aspis si to nijak zvlášť nepředstavoval. Bylo mu hlavně na celém tématu setkávání sympatické, že se pánem a jeho vrstevníky chtělo, aby se společně vlastními silami bavili. Bavili neznámí byli havi. A to tu Aspovi šlo. O zábavu vlastními silami.

Na místě určení byl deset minut před zahájením akce. Doba tedy na udělání tisíce kroků po okolí nebo na vykouření cigarety. Rozhodl se pro to druhé. Ubalil si zručně cigaretu a usedl na zábradlí před hospodu. Byl taky trochu nervózní. Všichni tat trochu exhibicionisté jsou před vstupem před nové lidi trochu nervózní. Zvlášť ti, kteří se za své sklony k exhibicionismu občas trochu stydí. Cigarety se Aspis naučil balit teprve nedávno. Během své cesty napříč Kapricií. Z Kapricie si přivezl boty. Ale to už víme. Vzpoměl si na Kapricii a bylo mu fajn. Kapricie je stát s teplým podnebím. Je tam fajn počasí. Je to tam vůbec fajn. Fajn, fajn, fajn. Napříč touto slunečnou zemí jel Aspis v druhé polovině Svátků volna. Auty, vlakem, lodí a transbusem jezdil se svým kamarádem Norikem. Norik je fajn a má všude spoustu známých. Při vzpomínce na Kapricii si musel Norik Aspis nutně vybavit atmosféru setkání s rodinou Norikových známých, u které v hlavním městě oba přátelé nocovali. V jeho vzpomínavém mozku vyskočil obrázek dědy, který byl součástí této rodiny. Rád a často na Dědu vzpomínal. Když s Norikem vcházel do domu, hned si Dědu všiml. Stál naproti dveřím a opíral se ramenem o zeď. Na hlavě měl měkký klobouk, ruce v kapsách šedých hrubých kalhot, krátce střižený knírek nad usmívajícími se rty. Stářím poznamenaná tvář. Jizva nad kořenem nosu. Oči plné prošlého života. Oči hypnoticky upřené na Aspovu krosnu. Ještě když všichni odešli do pokoje, zůstal děda v předsíni a s pohledem upřeným na a svázaným se zamazaným batohem, nyní již sejmutým s Aspových ramen. Během večera bylo přátelům sděleno, že namají brát Dědu příliš vážně. V po-

slední Válce o peníze nechtěl vydyt okupantům Kapricie úrodu ze svého pole a ti ho za to šeredně zřídili. Ještě na to prý dodnes trpí. Je prý trochu pomatený. Má ohromné album ve kterém shromažďuje fotografie na nichž jsou zachyceny nohy. Nohy kohokoliv. Souvisí to prý s nějakým jeho dalším zážitkem z již jmenované války. Ještě několik let po jejím skončení prý vyprávěl o té události. Zřejmě se stal svědkem toho, jak nízko letící okupantské letadlo svým křídlem rozpílilo trup jednoho partyzána, který utíkal po silnici. Vršek těla s hlavou plnou výrazu nebeského překvapení odlétl do škarpy a nohy ještě chvíli šly, putovaly dál tímto vrásčitým světem, až se náhle v kolenou podlomily a svezly k zemi. Děda údajně stál schovaný z a stromem a viděl tuhle posmrtnou chůzi. Ještě tři roky po tom vyprávěl lidem, že pochopil, že nejdůležitější na těle jsou nohy. Lidi ho nebrali vážně, už v té době měl pověst potrhleho statkáře. Přestal o tom mluvit a jen stříhal z různých fotografií jejich vršky., s usměvavýma, ukrutnýma pitomýma nic neříkajícímá tvářema, ty zahazoval do koše a samotný spodek - nohy - si lepil do svého alba, jistě největší sbírky nohou významných i nevýznamných osobností světa. Je tedy prý trochu pomatený. Dělá však stejně jako za mlada. To vše z se Aspis s Norikem za ten večer dozvěděli. Nepormluvíli s Dědou jediné slovo a přesto, nebo právě proto, vzniklo mezi nimi nějaké podivné pouto. Zvláště Aspis to pociťoval velice silně. Z pár gest, kterými spolu vlastně omezeně komunikovali se dalo vycítit náhle vzniklé přátelství. Děda přinesl láhev s průzračnou tekutinou. "Narandžita" špulil rty Aspis znal narandžitu, byla to řízná a vynikající kapricijská kořalka. Sklenice naplněné až po okraj se ohleduplně dotkly a mladý Aspis a starý Děda je do sebe naráz obrátili. Když se potom děda svým zvláštním způsobem usmál, tekla mu průzračný potůček kořalky po rtu. Neotřel si ho a jen pokýval hlavou. Sáhl po rajčeti. Ráno, při loučení stáli Aspis a Děda snad náhodou, trochu stranou ostatních. Stiskli si ruce a mladý Aspis se snažil porozumět jeho životu. Chtěl mu na rozloučenou věnovat vlastnoručně ubalenou cigaretu. Děda jen mávl rukou a sáhl do kapsy své staré košile. Vytáhl fotografii a vtiskl ji Aspovi do ruky. Odběhl pak jako malé děčko, kterému někdo připomenul jeho hříchy. Zbyl po něm jen chuchvalec slin, který se válel v prachu vedle Aspových nohou. Ten bezmyšlenkovitě podal ruku ostatním hostitelům a vyšel za branku. Rozvětl dlaně apodíval se na fotografii. Nohy. Pod nimi napsáno: Andreja. Andreja byl vůdce kapricijských partyzánů v době Války o peníze. Aspovy v tu chvíli nešlo o nic. Zastrčil fotografii do kapsy batohu a následoval Norika v cestě na výpadovku. "Mám to

až divnou chůzi" pomyslí si.

Cigareta ho začala pálit mezi prsty a tak jí potrestal odhozením na zem. Když chtěl seskočit se zábradlí a dokonat proces trestu otočením podpatku - kata na provinilém špačku, dostal hrdá di zad. "Těbuch, kámo" už v tu chvíli tušil Aspis něco nekalého a když se otočil, jeho obavy se potvrdily. Do obličeje se mu totiž šklebíl Škurch. Škurch byl jedním z lidí, kteří navštěvovali stejnou školu jako Aspis. Škurch se k Aspěvi s dojemnou vytrvalostí hlásil, což tento ani v nejmenším nehodlal oplácet. Škurch patřil k lidem, kteří když mluví o jazzu, tak ho neustále nazývají džezíčkem a snaží se na své tváři vyloudit výraz posvátné strnulosti. O Zappovi mluví jako o strejdovi Fandovi a umění vyjmenovat (popořadě) názvy jeho desek (samozřejmě s nadšeným anglickým přízvukem), čímž si často vynutí respekt úplně blbejch lidí. Samozřejmě se tenhle typ lidí považuje za bohémy a občas taky za schizofreniky, což považují za obzvláště pikantní kombinaci. Tyhle lidi také nemohou chybět na akcích, jako je ta dnešní. Smůla spočívá v tom, že zrovna jeho si Škurch oblíbil. "Co, deš do Šarmíňáku, co?", lidi Škurchova typu trpěli nevšední familierností, "Človeče chtělo by to nákej pořádněj hepning, co? V tý kultuře se pendrek děje. Měli bysme udělat nákej pořádněj hepning?", zamračil odpovědně čelo a dýchnul na Aspa, který v jeho dechu rozeznal pach piva a rumu. Nemyslel si zrovna, že s tímhle individuem by měl ozdravit kulturní dějiny svého národa. "Hmmm" zabručel tedy temně. "Čoveče, co dybysme zašli eště na pifko než to začne, mám nák žízen, chi chi chi chi, hepning počká, co?" Tuto kouzelnou nabídku Aspis rázně odmítl a s hlavou otočenou na druhou stranu od Škurcha vdechoval podzimní vzduch. Jeho potíže byla v tom, že byl příliš slušně vychovaný a příliš hodný. Nedožádal toho Škurcha jen tak poslat do prdele. Ten si mezitím začal zřejmě připadat jako schizofrenik, což dával světu najevo tím, že hladil jakési vředovité jablíčko a tiše na něj mluvil. "Chichí chí, no, zajdu na pifko, hepning počká ne?" Vzhlédl k Aspěvi, "řekni jím dyžtak, ať na mne počkaj, jo, hned sem tu, co?" a vzdálil se. Aspi si upřímně oddechl. Vykročil k hospodě.

V sále byly rozprostřeny židle po parketové podlaze. Aspis si vybral jednu z nich a usedl. V sále panovala atmosféra nejistoty, tak typická pro jakékoliv první setkání. Ó, jak důvěrně ji náš hrdina znal. Mohl by vypočítávat na prstech. Letní tábory, zimní hory, prvňáček na základce, gympl, vejška, všechny ty společnosti které poznal a kdoví co ještě - vždycky ho doprovázela nejistota

až na samý práh setkání s novými lidmi. Aspis byl exhibicionista, ale nebyl sebevědomý. Sebevědomým se stával až se zvyšujícími se dávkami kritiky přátel nasměrovanými proti množství absurdity v jeho divadelních hrách. Hájil se a sebevědomí s dalšími kritikami přibývalo. "Ó, jak zvláštní to mám chůzi." Poplatný atmosféře v sále si nejistě rozepnul manžestrové sako, uvolnil z krku pestrý šátek a pověsil svoji tašku na opěradlo židle. Zahleděl se letmo do tváří svých "spoluhráčů". Uspokojovalo ho, že žádná z nich se nepodobala odulé tváři páně Škurchově. Obličej kluka sedícího po jeho levé ruce mu myšlenky vrátil opět do Kapricie. Ta podobala Nerik už napolo spal, když k nim přišel ten, na kterého se Aspis díky té podobě náhle upamatoval. Bylo to ve středokapricijském městě Rasajevě. Celý večer tam v nesmírně živé uličce s bílými kavárenskými stolky na zvlněné dlažbě pili s Nerikem víno a teď se chystali ke spánku. Nerika již přijal do své náruče starosta obce Hajánkov, Aspis ještě těžce žvýkal sousta pozdní večeře. ~~Lančmít~~ - Luncheon Meat. Leželi na výhřáté trávě v parku nedaleko rasajevského nádraží. Ten kluk, neboť o toho se tu jedná, seděl už nějakou dobu pár metrů od nich a díval se na knoflíky hvězd poseté nebe. Náhle se zvedl a přistoupil k ležení obou přátel. Usmál se na Aspa a podal mu vojenskou polní lahev. Aspovi chvíli trvalo, než mu došlo, že ho nežádá o vodu, ale že mu naopak pití nabízí. Opětoval tedy úsměv a lokl si. Hrdlo se mu sevřelo a měl pocit, jako by mu někdo v krku otočil žiletkou, slzy mu vhrkly do očí. Byla to pořádně silná kořalka. Prudce vydechl a vrátil lahvi majiteli. Ten se na jeho vybidnutí posadil a také si zavdal. Otřel si hřbetem ruky čelo a chvíli mlčel. Zeptal se pak Aspa, odkud přichází. Znal jeho stát. Dál se do řeči. Vyprávěl mu o německých filosofech, studoval totiž tento obor. Své slovní výrazy musel doprovázet širokou škálou mezinárodně srozumitelných posunků. Jeho a Aspova řeč měly sice společné prarodiče, ale vývoj určil jejich potomkům odlišné cesty. Aspis mu vyprávěl o svých absurdních hrách. Přestalo se mluvit spát. Za chvíli obrátili láhev dnem vzhůru a na trávník dopadla poslední kapka kořalky. Brzy se rozmnožila v první kapky padající rosy. Na východě se objevily první příznaky svítání, když Jaška, jak se ten kluk jmenoval, vyprávěl Aspovi o jakési dívce - přeladu, kvůli které zmeškal sraz s přáteli, kteří mu pak ujeli k moři. Vyběhl za její tváří namáčkou na skle autobusového okénka. Nastoupil do toho autobusu. Nemohl se však kní prodrat davem na sebe k nalepených lidí, když ti na stanici vystoupili, už ji v autobuse nenašel. Při

tom nemohla vystoupit, musela by projít kolem něj. Běhal po městě a hledal ji. Moc, moc chtěl aby ji našel. Ztratila se však. Bez-mocně rozhodil rukama a zadíval se na Aspa. "Kde ji mám hledat?" četl Aspis nevyslovenou otázku v jeho mandlových očích. Mlčeli. Aspis pak hodil kámen na asfaltovou cestičku, zdvihl opět před-tím pokleslou hlavu, zaostřil zrak a optal se Jašky, jakou pos-louchá rád hudbu. I on pozvedl svůj pohled, který chvíli musil též zaostřovat, kousek rtů mírně cuknul a z jeho úst, podobno prskavce vylétlo je dñné slovo: PUNK! Teprve v tu chvíli si Aspis všiml pru-hu vlasů obarvených na zřelno. PUNK! Když se odešel vymočít, po-chopil to Jaška jako náznak potřeby obětovat další rozhovor dotěr-nému spánku. Vstal a odešel pár metrů vedle. Tam si lehl jen tak na trávu a přikryl se dlouhým kabátem. Aspis byl překvapen, když se vrátil na místo rozhovoru a neuviděl ho tam. Nechal se přemoci spánkem. Ve všech přímořských městech Kaprie, pak Jašku po zby-tek cesty hledal. Teprve teď pochopil, že už ho nikdy v životě ne-vidí.

Jeho pohled klouzal dál po tvářích zúčastněných. Náhle však rychle oči sklopil a dělal, že si potřebuje nehtem očistit kalhoty. To vše proto, že náhle zahlédl známý obličej. Ten obličej patřil Pavlídovi. Aspis se doposavad setkal s Pavlídem jen jednou. Bylo to na jednom večírku pořádaném na počest narozenin jednoho z je-jich společných známých. Celý večer spolu nikterak nemluvili. Až ráno, ráno a s umouněnými kapkami kocoviny v očích je zastihlo, a jak rychlými pohyby staví lahve od piva do řady na zemi, jednu ve-dle druhé. Byli nadšeni náhlým oživením janak pasivních schránek tolik konzumovaného nápoje. Ostatní jejich přátelé spali různě roz-ložení po podlaze, když oni stavěli lahve vedle sebe, tvořili neu-usťořádaný zástup. Aspis si pamatoval na to, že byl náhle nadšen nedostižnými mižnostmi fantazie. Situace si ho získala svojí ab-surditou. Pavlid stál v pozoru vedle řady pochoduujících lahví, kte-rou Aspis překotně a stále rychlejšími pohyby doplňoval o nové a nové jedince, a s divokým výrazem v očích jim salutoval, z hrdla se mu ozývalo temné bručení, v kterém bylo možno rozeznat nápěv a staré vojenské pochodové písně. Píseň však náhle přešla do smíchu a on zatřásl hlavou ze strany na stranu a nechal řeku svých buj-ných vlasů převálit přes obličej. Znovu pak poklekl na zem a začal se s lahvemi různě prát, povaloval je a zase stavěl do sevrěného řádu. Lahve, němé láhve. Aspis a Pavlid. Lahve. Zelené a hnědé. Aspis tenkrát usínal naprosro vyčerpán. Pavlid v té době přenášek fascinující proporce lahví pomocí uhlu na sněhobílý závěs bytu spo-

lečného kamaráda, Aspis ho od té chvíle neviděl. Teď náhle promluvil jeho nesmyslně vypěstovaný reflex, který kázal, abys hned věděl, co mu hned říci, sklop oči, odvrát oči, buď nezúčastněný, dělej hlavně, že sis ho nevšiml. Aspis již nedokázal působení tohotoprepodivného instinktu odvrátit a tak nyní úporně dřel nehtem manžestr kalhot. A přitom by rád navázal s Palvidem rozhovor. Byl mu vždy sympatický. Měl i sympatickou chůzi.

Večerní setkání začalo s příchodem psychologa dr. Arbuse, který měl být jakýmsi rozehravačem společenských her, při kterých mělo být dosaženo onoho souzvuku, okterých bylo výše psáno. Dr. Arbus byl organizátorem celé akce, a pro mnohé také jediným pevným bodem ve stojatých vodách nejistoty, které omývaly stěny sálu. V době, kdy Arbus v podstatě totožnými sklovy jako ve věstníku LS seznamoval osazenstvo s obsahovou náplní setkávání, Aspis stále jmyslel na svůj obranný reflex. Směrem, kde tušil Palvida, se neodvážil ani pohlédnout. A Dr. Arbus se snažil zaktivizovat nejistou masu, ale vyloudil jen pár stejně nejistých úsměvů. Vzal to tedy z jiného konce. Vyzval Aspa a jeho kolegy k pasivitě. Potřeboval aby lidi promluvili a tak jim věnoval 5 minut mlčení. Mlčení souvišejšího s co možná nejpresnější vnímáním zvuků v celém okolí. Tak dal Arbus lidem téma, o kterém mohli přemýšlet, a které si pak mohli společně mezi sebou probrat. Všichni si tedy lehli na podlahu a jali se intenzivně vysloušňávat ticho. Jeden tu, druhý tam, Aspis v pravém rohu místnosti. Poslouchali zvuky ticha. Průčelí, osvětlený štít hospody, kytara, nakřáplé blues, smích, volně přecházející v záchvat kašle, opilý hovor, lidé. Závětrná strana, rub mince, basy jsou skládány na sebe, tiché zasakrování doprovází proces přeměny sklenice ve střepy, skřípot zavíraných dveří, startování líného auta, zavytí psovo. Uprostřed - uzavřený prostor s masou ležících lidí. Naslouchajících. Víření větráku. Kvádr. To vše proběhlo Aspovi hlavou a chtěl teprve vlastně opravdu začít naslouchat zvukům. V tu chvíli se však rozevřely dveře a ostrý paprsek světla vstříkl do tmy: "Dyk tu nikdo není, co? Dyk tu nikohonevidim", o tom, že vstoupil Škurch nebylo pochyby. "Je-e promiň, sorry, pozor, von tu někdo leží, tady taky... hele bacha ... voni tady všude..." hlas se ztlumil v šepot a zasvěcený Škurch vysvětlil situaci: "Bacha, to bude nákej hepning! Ticho!" okřikl ten člověk klenot někoho, koho sebou přivedl. Ten mu však odpověděl jen nicneřící zájímavým smíchem. Ruch pak ustal. Aspa to vyloženě nasralo, o nějakém vnímání zvuků už nemohla být ani řeč. Snažil se tedy využít klidu na nějakou příjem-

nější vzpomínku. Nepotřeboval mnohý čas na to, aby si vybavil její tvář. Tvář dívky, kterou odpoledne potkal na Náměstí svobody. Ta dívka byla nejen posvátně krásná, ale - a to hlavně - se inějak dotkla Aspovy osobnosti. Projelo jím totiž v tom okamžiku, kdy se setkali, jakéś mrazivé zachvění. Zagnul po cestičce v parku a mákem se s ní srazil. Měla na sobě černou pláštěnku, černou, stejně jako úzké kalhoty, které se jí ztácely v jasné červených pollovysokých botách. Slámově žluté vlasy měla v prostřed čela rozdělené pěšinkou, jeden pramen upevněný za ušním boltcem, druhý jí splýval volně podél tváře. Vzadu se vlasy ztácely pod pláštěnkou. Její světlé oči se střetly s Aspovými jen na chvilíčku. Upřeně se na něj zadívala, skoro až vyčítavě. Nechal se obestřít světlou hloubkou jejích očí a tu chvíli pocítil ten záchvěv. Šel ještě chvilíčku, než se za ní otočil. Byl příliš plachý na to, aby se za ní rozběhl a řekl jí, co se stalo. Že v něm cosi probudila. Neměl odvahu navrhnout jí, aby se s ním pokusila dát čemusi jméno. Víme již, že nebyl sebevědomý, neodolatelým se cítil povětšinou jen doma, když se sám pozoroval v zrcadle. Rozhodně ne však v takovýchto situacích. A tak tu stál a sledoval záblesky černé pláštěnky v mezerách mezi keři. A náhle si vzpomněl. Ano! Bylo mu pět let a chodil do školky. Do školky chodila také Cylvie Marínová. Připadal mu tehdy velice krásná, zamiloval se do ní. Nedivte se a neobvyňujte mne z vyřčení nesmyslu - prý pět let a láska, ch! Nemyslete si, já například jsem se také v pěti letech zamiloval. Ve školce. Ale zpět k Aspovi. Miloval Cylvii Marínovou. Jednou seděli vedle sebe před pravidelnou lékařskou prohlídkou, oba již svlečení, jejich nahatá těláčka se dotýkala. Ne, Aspis tenkrát se mozřejmě necítil nějaké vzrušení, ale věděl, že mu to bylo velice příjemné. Cylvii miloval a představoval si před spaním, že ji vyvobodí z nějakého sklepa, kde bude vězněna nějakým zlým čarodějem a jeho ženou dračicí. Přál si, aby s ním Cynthie chodila i do základní školy, nejlépe rovnou do třídy, seděla s ním v jedné lavici, ale ona se odstěhovala ze sídliště. Ještě nějakou dobu po jejím odchodu si Aspis myslel, že všechny krásné hořčičky se musí jmenovat Cylvie. A to byla ta vzpomínka, kterou uviděl ve světlých očích dívky, kterou potkal na Náměstí svobody. Vůbec by se nedivil, kdyby dívka v černé pláštěnce nosila jméno Cylvie Marínová.

Pět minut zasvěcených mlčení uplynulo. Dr. Arbus opět rozsvítil světlo. Nejprve se tvářil hezky tajemně, ale pak prozaicky rozdělil lidi do více skupin, aby mohli nerušeně vést řeči o zvucích a tichu. Každá skupinka dostala svého představeného, který zapisoval průběh debaty a také ji usměrňoval a řídil. Dr. Arbus se sám

užal té skupiny v které byl i Aspis. Lidé začli na předhozené návržené téma rozmlouvat. Bylo očividné, že se z minima snaží vytlouct maximum. Snažili se velice o to, aby vymysleli nějaký nevšední způsob vnímání ticha. Snažili se být spontánně originální. Dívka s nakrepovanými vlasy odřikaávala své zážitky přímobásnicky:

V té náhlé tmě

Zdalo se mi

Že zvuky v hudbu

Sjednocují se

- paže se rozmáchly a oči

napjatě pokkly

Aspis se ušklíbl. Z dívky číselná znalost příruček o konkrétní hudbě. Její slova by si zasloužila obdiv tak před dvaceti lety. Aspis jí ani za mák nevěřil, cítil z ní to úporné pětiminutové listování v paměti. "Zvuky sakra, co se zvukema? Kde jen jsem to..." Dr. Arbus však její odpovědi uvěřil a nadšeně si ji zapádal. Nic jiného mu nezbyvalo, pokud byl ochoten ve zdar věci. Další dívka protestovala proti necitlivému navození atmosféry, útočila na umělost celé situace. Kdosi napadl do očí bijící absurditu jednání všech. Aspis po něm zlobně švihnul pohledem. Kdosi byl nespokojen, že přijel zdaleka jen proto, aby nečinně civěl do stropů. Vzápětí se za svůj názor omluvil. Kdosi se smíchem prohlásil, že mu připadalo úplně neskutečné, jak byli všichni náhle hodní. Kdosi prohlásil, že měl hroznou chuť se nějak přidat k těm zvuků, Aspis pohlédl do jeho rozsvícených očí a uvěřil mu. "Já tedy jakomyslel, že tu budou dělat náky hepningy, né?" Aspis se ani nemusel otáčet, aby věděl, že Škurch je pár centimetrů od jeho ucha. Dr. Arbus se usmál a unaveně pravil, že určitá forma hepningu tu před chvílí proběhla. "Ano, ano, však já vím..." ohraničil svůj vstup moudrý Škurch. Ozval se potlačovaný smích. Teď už se Aspis ohlédl a uviděl ty dva, co sebou Škurch přivedl. Byli dva a taky studovali na tý zpropadené škole, co Aspis a Škurch. Říkali si navzájem Stane a Hade. Ptřili k těm, kteří Škurcha bezmezně obdivovali za jeho pečlivě nadřené encyklopedické znalosti. Had, byl menší, svalovitý s ostře řezaným obličejem a úzkými rty. Vlasy měl zrzavě blondaté, jejich tvar byl tak pevný, že občas Aspovi připadaly jako kamene. Byl mírně nahrbený od neustálého přívalu legračních štulců a herd, kterými ho častoval obrovitý albín Bann. Neustále se poštuchovali a dobírali. "Hade, řekni jim taky něco, ať slyšej pravou venkovskou moudrost, chichiichi" šklebil se Stan a vydil svému kámošovi do zad jednu ze svých oblíbených herd. "Chichiichi, jauú, nech toho ty gorilo Stanovská, jau" bránil se Had a snažil se toho druhého od sebe odstrčit. Jejich přítomnost na akci by se dala s klidným svědomím označit za rušivou. Jim a Škurchovi to však jistě tak

nepřipadalo. Ostaní se je snažili nevnímat a pokračovali dále v hovorech na zadané téma. Aspis měl radost z toho, že nikdo nekecá vyložené nesmysly. Pózama se to jen hemžilo, ale nesmysla chyběly. Přeci jen bude procento debility udpokojivě nízké. "Stane, tobě tedy ale smrděj hnáty, to tedy jo, fůůůj"! Nikdo už nic nového k rozmlouvě neměl a tak Arbus vyhlásil konec uzavřených rozhovorů a vybídl všechny, aby se sesadili do kruhu a své kolegy, aby předčetli své zápisky. V této chvíli je nutné podotknout, že dnešní večer měl silně seznamovací charakter. K vlastní náplni večerů se jen okrajově přiblížil. Dnes šlo v podstatě jen o poznání ytmosféry v nové tovřící se skupině lidí. Koho napadaly v tom tichu skutečně objevné myšlenky, ten je nevyslal hned na zkušenou mezi lidi. Aspis měl zkušenost, že zajímaví lidé bývají v novém prostředí většinou plaší. Proto nevěřil, že je možné si během prvního večera udělat pravdivý obrázek o úrovni skupiny. Zde měli navrch ti, kteří do svých úst vložili desetiletím ověřené výroky avantgardy minulé dekády. S těmi se nemusík nikdo vylézt na světlo, ty byly popsány a vyloženy v dostupných příručkách. A jsme zase u happeningu. Tito lidé si vesměs mysleli, že je po nich vyžadována jen jakási vlastní definice Happeningového dění. Nebyli schopni dostat se přes hmnice očekávání, která v jejich zjednodušené oškatulkované mysli představovalo slovo happening. Nedovedli si představit, že může existovat něco za happeningem. Happening byl v Aspově stá-tě všeobecně považován stále za jednu z nejavantgardnějších metod umění. Lidé Aspovy generace si neuvědomovali, že happening byl v době jejich dospívání uměle uspán, zatímco všude na světě frčel na plné obrátky. To, že se happeningem mladí lidé neměli možnost setkat na vlastní kůži, považovali za záruku avantgardnosti tohoto postupu a neuvědomovali si, že papauškují nejméně desetiletí staré pravdy. A právě stáří a obehnanost happeningu v Aposvě státu prospívaly happeningu nejméně. Na skutečné probuzení bylo potřeba originální tvůrčí síly, která by dokázala celou věc pojmout z nového pohledu. Mo hlo se stát, že účastníci večerních setkání přeci jen nakonec dospějou k happeningu a ukáže se, že v oblasti umění živého nevykukulovatelnou spontánností je tá jeho nejdokonalejší a nejúplnější forma. Program setkávání však nebyl orientován výlučně tímto směrem. A zatím ona originální tvůrčí síla, onen nový pohled na svět se určitě skrývá za mechanickým prohlášením - "cítím v rom sledu zvuků jakousi neurčitou hudbu."

Aspis poslouchal hodnocení večera a mžoural před sebe. Tu se najednou stalo to, čeho se obával a co si přál - jeho oči se bez

jakéhokoliv varování setkaly s očima Palvidovými. Teď už nemohl couvnout. Palvid na něj chvíli překvapeně hleděl, zřejmě si nemohl vzpomenout, o koho vlastně jde, Není divu, když se naposledy viděli, měl Aspis vlasy dlouhé do půli zad. Teď byl z důvodů společenských ostříhán na krátko. To člověka změní. Říkali mu, že omládl, on si myslel své. Palvidova tvář se náhlým poznáním rozjasnila a odpověděl na pozdrav. Lehce se zvedl, obešel kruh poslouchajících a usedl vedle Aspa. "Ahoj" podali si ruce, ačkoliv to v sedě mohlo vypadat dovela komicky. "Byl bych tě málem nepoznal. Aspis pokýval hlavou a lehce se usmál. Dr. Arbus a jeho kolegové ukončili shrnutí poznatků a jeden z nich prohlásil, že by mohl rád účastníkům večera pustit nahrávku černošských zpěvů z Ostrova uprostřed moře. Na této ukázce by chtěl ukázat, jak daleko se spontánní umění může dostat, je-li děláno s vervou a vzájemným souzvukem v duších interpretů. Cvakl spínačem na magnetofonu a vpustil do sálu mladu středomořských divochů. Hudba to byla opravdu nádherná, plná života, založená na rytmu a občasném sólovém zpěvu mnoha barev a intenzity. Velice Aspovi připomínala jeho oblíbenou Novou hudbu, kterou produkovali avantgardní hudebníci jeho kontinentu. Hudba z ostrova uprostřed moře jí byla skutečně velice podobná. Nebo spíš naopak. To hudebníci Aspova kontinentu osvěžovali jejími prvky zakalené vody svého vykonstruovaného intelektualismu. Hudba Aspova kontinentu byla asi storkát mladší, než hudba, kterou poslouchali účastníci večera LS. Na všechny kýval její magický prst. Jen od leva se ozývalo potalčované cichotání našich známých - Stana a Hada. Reprodukory však ztichly. Do sálu vstoupil starší muž v úboru číšníka. Ukazoval na hodinky a říkal, že sál je pronajmutý jen do deseti hodin a je deset a dvě minuty. "Advě minuty" opakoval s významě ťukal na ciferník svých hodinek. "Hele mladej, my chceme jít taky domu, odsekl jednomu klukovi, který se mu dožadoval pokračování poslechu. "Srovnejte stoly jak byly a rychle, rychle, nebo si taky můžu stěžovat a Voní vám to pak rychle zatrhnou. Stejně je to na nic." Palvid vstal a oprášil si své modré manšestráky. Pohlédl na Aspa: "Prima muzika, žejo!" řekl do jeho vzteky rozšířených očí.

Vyšli společně ze sálu. Aspis se zastavil u schůdů a ubalil dvě cigarety. Podal jednu Palvidovi, ten kývnutím hlavy naznačil poděkování. Mlčky vyšli z prostorů hospody. Aspis si na vzduchu všiml, že spolu s cigaretovým kouřem vdechuje také páru. Byl chladný večer. "Zpropadený počasí..." utrousil jen tak pro sebe. Doufal, že to Pavid nevezme jako ubohý pokus o začátek ještě ubožejšího rozhovoru. Když Aspis mluvil o počasí, nebyla to náhražka rozho-

voru, byl to spíš neodbytný hlas jeho vědomí. Aspis byl velice závislý na počasí. Všichni již víme, jak mu o počasí jde. "Zpro-padený počasí." Palvid neodpovídal. Sli mlčky delší dobu. Aspis byl neklidný. Stále neklidnější. Ty oči. Ty vlasy pod pláštěnkou vyčítavý pohled. Vyčítavý? Nemohl se zbavit těch myšlenek. Naopak. V paměti mu samy od sebe vyskakovaly další detaily, které mu odpolední dívku oživovaly. Nemohl se zbavit těch myšlenek na ní. Naopak, v paměti musely od sebe vyskakovaly další detaily, které mu dívku dále přibližovaly. Rozhodl se tedy. "Promiň, Palvide, já si musím ještě něco zařídit. Rozloučím se s Tebou," řekl a napřáhl pravici. "Dneska to za moc nestálo, myslím, snad, věřím, že to bude čím dál lepší. Doufám, že se zas za týden uvidíme. " "Příště už nepřijsu. Odcházím na vojnu." Palvidovy oči potemněly. "Pozít-ří. Na dva roky. Ahoj." Odešel rychlými kroky a nechal Aspa stát na místě. To ne. To není možné. Palvid salutující pochoduující lahví. Plvidův obličej ve zmeti hustých vlasů. Palvid a dva ro-ky? Kruté. Dva roky... Aspis stiskl do dlaně sošku skleněného ka-pucína, která mu visela u opasku. V tu chvíli mu šlo o Palvida, ne o sošku. Urval ji od opasku a mrštil s ní na zem. Dva roky.

O chvíli později, již mírně uklidněný kráčel svou nejapnou chůzí k náměstí Svobody. Tma ho přestala ochraňovat, když vstoupil na barevné kostky Rosmínova náměstí. Neony sestříhaly jeho postavu do brevných pruhů, z pootevřených dveří nočních podniků na něj nedůvěřivě hledělo mnoho párů očí recepčních. Zpoza heh-kých závěsů II. patra reprezentačního a diskotékového sálu HIFI-VIDEO se v souzvuku s rytmem vybíraných kas linula pozlacená pseu-do hudba. Aspis si razil cestu řekou těl, která se ve dvou prou-dech valila přes vzrušením ztopořené náměstí. Musel se usmát nad povýšenou okázalostí postaršího džigola, který na náměstím plul s maskou strojené důstojnosti přes obličej, úspěšný muž, který toho v životě nemálo dokázal. Po boku navoněnou krasotinku, její mlá-dí je ohodnocené hladem po stále nových a nových kožíškách, če-picích, pa rfémech, chatách a kdoví, co ještě. Ručka romanticky svírá ručku. Ona se o něj vůbec nestará, baví se s přítelkyní po-dobné visage a zřejmě i parametrů, která jí hopsá ve vysokých podpatcích po boku. Aspis si džigola a jeho družku dokázal před-stavit v nějaké více, či méně nudné společnosti On - sedí, nohu přes nohu, ruka opřená o mahagonové opěradlo svírá cigaretu se zlatým proužkem na filtru, pěstěné ruce, duchplně rozpráví. Ona - nudí se a snaží se ho políbit na tvář, snaží se ho polechtat na co nejintimnějším místě. On - zachová se dvěma způsoby: 1. Je ve

volnější společnosti: "Not ak, kotě, no, nech mě vyprávět. Necháme si to na večer, ano?" spiklenecky a sebevědomě se usměje na ostatní pány v publiku. "Nó, kotě, nó ...

2. Oficiálnější společnost: "... abych tak řekl precizně!" rozloží rukama nervózně a sykne na ni. "Nech toho, neumíš se chovat? Nebuď zase nemožná. Slyšíš?" Samozřejmě pak v noci sleduje tak maximálně její záda.

Kdoví kam jdou nyní. Na návštěvu? Už jsou daleko za Aspem. Ten vejde dá tekých ulic obklápujících srdce města. Jen tichý hlas větru doprovází zvuk Aspova škobrtání po dlažebních kostkách. Je zima. Stáhne hlavu mezi ramena a přivře oči. Sleduje uličku jen škvírami mezi víčky. Projde napříč náměstím Slobody a vejde do parku, kde ji odpoledne potkal. Buší mu srdce, vítr mu vrhání do uší své zpěvy, v kterých se nelze vyznat, stromy zametají svými pažemi oblohu bez hvězd. Všechno se hýbe, jen on se zastaví na místě odpoledního střetu. Černá pláštěnka s blond korunkou se mihne za vzdáleným křovím. Skřeky větru ho děsí. Stojí na místě a prudce dýchá. Červené boty proléznou prostorem, cítí mrazivost vyčítavého pohledu. Oči jako světlé tůně. Vlasy se ztrácejí pod neprůhlednou tmou pláštěnky. Sepne ruce a pomyslí na ušmudlaný oblek kominíka a několikrát za sebou rychle řekne: "Vrať se do mého života, vrať se do mého života, vrať..." Pak se otočí a rychlými kroky odchází pryč. Projde po chvíli vestibulem metra a sjede po schodech dolů na nástupiště. Vůz přijede za chvíličku. Nastoupí do něj a zahledí se na obraz své tváře ve skle okénka. Dveře se mu zavřou za zády.

Štěpán kfk, Praha, 28.-30.9.

Poznámky autora:

1. Tento útvar si neklade ambice být povídkou
2. Spodním proudem celého útvaru jsou trochu upravené myšlenky, které vznikly na popud dění během prvního večera Minimální hry pořádané Sekcí mladé hudby. Ne, ono setkávání členů LS není přesným obrazem Minimální hry, určité spojitosti však rozhodně nepopírám V první řadě inspirací. Minimální hra byl krásný počinek, kterému však nebylo dáno vyhrabat se z dětských plenek. Večerů minimální hudby nebylo uskutečněno (bohužel) víc jak polovinu. Nikoliv vinou sekce mladé hudby. Chtěl bych tento útvar označit jako poděkování organizátorům šesti uskutečněných večerů, které byly fajn.

3. Postavy v útvaru mají většinou reálný podklad a tak budiž celý tento pokus věnován souboru reálných podkladů zde jmenovaných postav.

BEZESPORU

Sedím v srdci Evropy, v docela malé místnosti, táhne mě na
nohy a venku se stmívá.
Kouřím americké cigarety - bezesporu nejlepší na světě.
Piju sovětskou vodu - bezesporu nejlepší na světě.
Vařím anglický čaj - bezesporu nejlepší na světě.
Všechno nejlepší na světě v srdci Evropy - a přece něco chybí.
Krev.Krev, kterou by to srdce hnalo.Krev Evropy.
Tep je neznatelný, srdce skolabovalo.Doktoři spí.
Sestry zmateně pobíhají a vrážejí do sebe.Sanitáři se pokouší
o srdeční masáž.
Sražená krev je zašlapávána do země.
Opilý skladník hází proti zdi lahve s krví pro transfuzi.
Primář souloží s vrchní sestrou.
Zřízenec s lahví rumu v ruce počítá mrtvoly.
Kolem burácející sbíječky.Staví se metro.
A všichni si dali vatu do uší.
Poplašná siréna houká a nikdo ji neslyší.
Srdce umírá.
Sovětská vodka - bezesporu nejlepší na světě - mě sráží k zemi.

Jenda Kepup
.....

AJ, SVRBÍ, SVRBÍ

Škoda je moje milá,
že důvěřivá jsi byla
a v mých očích upřímných
něčetla jsi žádný hřích.
Opravdu nejsem žádný vzor,
já spoléhal jen na hovor
a splétal jsem sladká slova,
jenž připadla ti nová;
ač se mi zdála ta pravda hloupá,
každý rád svými řečmi houpá,
všichni máme tu divnou vadu,
že obětujeme vizím pravdu;
proto i já jsem podlehl
tvým očím, prsům a všemu,
když na lože s tebou jsem ulehl
a probudil v tobě šelmu.

Alois K.

ZHRUDKA

Ten den pozdě večer
zaklepalo na mne rádomění
ten večer jako jiné
ztratilo se někam zapomění;
byl den
jeden ze všech dnů,
když ten,
co měl rád lásku psů,
uhlídal ve svém myšlení
příjemné citu vzbuzení;
nechtělo se však lásce
vést mne po bílé silnici
přála si vidět moje Já
střepy a lihem se brodící;
tak střepy
z rozbitého něčeho
padaly na mne
i na něho
a jejich líh a opium
jsme vylili
smradlavým potkanům

Alois K.

ZIMO - Overtura pro 1 hlas / Úvod či chcete-li Motto /

Zimo

Budu usínat v náladě ocelových
mraků
zahrabán do nory
vzpomínek
v náladě motýla
blankytných křídel
všedního dne
s láskou
zabalenou do promaštěného papíru
bytí
s párem snů
s troškou usmolené
unavené
promrzlé trávy
chraptivě zvonící
rolničkami ojíněných stromů

Budu usínat
s tím co nemám
stavě si pomník
s vybledlou fotografií
chlapce
v baretu
v invalidním vozíčku
se štěstím
které
chtěl
rozdat všem

Budu usínat
se vším co nemám
i s tím
co nebudu mít
se starým trumpetistou
vytahujícím z kornetu
jiskřivým tónem
dřeň z morku kostí
puklých duší starců

Budu usínat
katatonickým spánkem
na bílém podkladu
modrého sněhu
počmáraném ptačími drápky
a v rozbředlé mokvavé louži oblevy
městských moří
páchnoucích
výkaly komínů
slzami
podrážkami
a štěstím
prchavým jako éther

Zino

Cítíš tě v krvi
 lačné jako rakovina
 Couru,
 děvko z ulice
 šlapko
 kurvo po ránu
 čistá
 běhno zmasakaná
 ubíjená v noci
 jiskřivá zino
 jitren mladá
 krasavičko
 a jarní dešti
 stará
 opuchlá s rozcuchanými vlasy

Zino

cítíš tě v krtí
 pohledem mi rozešlíváš zátylek
 vidíš do starého světa
 mé bolesti
 stejně jako dopředu
 a zaháníš mne do rohu
 od grafiky arazu na oknech
 až tam
 kde tě lidská nenávisť
 ničí
 horkým dechem

čtyřiceti zbloudilců
 čtyřiceti myslitelů

od nichž marně utíkám k tobě

/ já nevyspalý
 s kruhy pod očima /

suřivě se deru k tobě
 do tebe

do Ziny
 která mne ukolébala

do spánku plného děsu
 do opilých sentencí
 do lásky v bílém světle epileptického slunce
 do temných oken

/ za kterými svítí o vánocích světlo víry
 a také boží žrádla, svádějící vítězný souboj s

Ježíškem /

do děsu a tiché krásy večerní sanoty
 do milování se v potu

v pachu fabrik

v ječení sirén

v pachu

či ve

sradu posraných záchodků na

kempě

Divadlo

... vznešená fasáda,
chudoba na duši ...

/ J.Hutka/

... Před více než sto lety se národ - asi nařk důkaz svého procitnutí z bělohorského infarktu - rozhodl, že si postaví Divadlo. Tedy spíše se rozhodli Velcí Čechové a národ jejich obrozeneckou touhu po ryze českém svatoštánku s upřímaným, až nečeským nadšením zacvakal. Jedva bylo Divadlo postaveno, obytlo, a jedva shořelo, už zase stálo. Český svět se tenkrát hýbal kupředu.

18.listopad 1883. Do podzimního oparu Prahy a přilehlých měst zazněly fanfáry. Jásající dav, obléhající tu zbrusu novou, trochu ošklivou a trochu monumentální budovu, ztichl. Velkým Čechům, zabořeným do temně rudých, plyšových křesel při pohledu na zvedající se Hynaisovu oponu vrhly do očí slzy dojetí a pýchy. Český národ má svoje Divadlo! Toho slavného večera se zaplnily všechny hospody, co jich po Čechách bylo/a soudě podle dnešního počtu, bylo jich už tehdy hodně/ a celý národ se opil. - Takhle nějak si představuju otevření Divadla. Škoda, že jsem tu velkolepou trachtací nezažil. Jak rád bych pocítil hrdost v srdci a patetická slova na jazyku! A jak rád bych se potom opil. Z radosti.

Rok 1977. Národ usíná a jeho Divadlo chřadne. Trigy rozlep-
tává holubí trus, zlatí andělíčkové oprejakallí, Hynaisova opona začíná hnít. K sladkému spánku je však třeba sladkých snů, pocitu jistoty a vědomí vlastních kořenů. Malí Čechové, zvolení národem do funkce Velkých Čechů před třemi desítkami let,

proto rozhodli, že nemocnic máme dost, ale postrádáme přiměřenou špetku národního uvědomění. Divadlo musíme odít do nového lesku a postavit k němu - jako výraz jeho spjatosti se současností - něco moderních staveb - na řízení a organizaci a jednu na umění. Stalo se.

Počátek listopadu 1983. Se skeptickým výrazem ve tváři a jiskřičkou naděje v mysli vstupují do jedné z nově postavených, skleněných budov na Národní třídě. Dostalo se mi oti zhlédnout generální zkoušku Strakonického dudáka. Interiérem jsem bezmála nadšen. A všude se smí kouřit - tedy kromě hlodiště. Posadili nás na dřevěné bedny, půlkruhovitě obopínající pseudorénovitě jeviště, obtloustlý pán s modrou kravatou uvázanou na vínové košili zasedl naproti nám za režisérský pult, světla zhasla a sál se rozezvučel vzdechy nařikajících lidí. Z prostého, rozkošně naivního textu Tylovy hříčky vytvořil režisér Hudeček obdivuhodně beztvarou jevištní hmotu, se snahou vtisknout dramatikovu krédu "všude dobře, doma nejlíp" nový, aktuální mysl. Z vůle tvůrce inscenace se erotický a třídně nezkušený Švanda ocitá v jakémsi narkomanském doupěti, kterému z cirkusového podstavce pro lvy /spouštěného na neotočnou točnu pomocí nejmodernějších zařízení jevištní techniky/^{vykřik} ~~semuálně~~ neukájená krotitelka-princezna Zulika. Našeho dudáka se však této lady Vamp, již chybí jen kožich a bič, samozřejmě svést nepodaří. Je to však memento pro vás! Tahle mravní spoušť čeká za železnou oponou na každého. Sedíte doma na prdeli, svět je skrznaškrz prohnílý. Tím jsem se zákonitě dostal až k polemice s hlavní myšlenkou Tylovy hry. Jenže Tyl byl přes svou čecháckovskou omezenost poctivý obrozenecký duch. Pan Hudeček není ani obrozenec ani duch. Kéž by byl aspoň poctivý! Leání víly nechá - za pomoci renomovaného choreografa Pavla Šnoka - válet sudy pod nohama křečujících

cích hysterik Lesany a Rosavy/Rábllová, Bohdanová/, z hajného Trnky/Mixa/ a dudáka Tomáše/Lukavský/ udělá trapné žánrové figurky. Jedině Vocilkův Vinklář dokáže vnést do cirkusové arény jiskru a nefalšovanou radost ze hry. Apropos: režisér Hudeček inscenoval kdysi Na zábradlí Čekání na Godota a Ionescovu Plešatou zpěvačku. Prý dobře. Autor výpravy, architekt Svoboda zase spoluzakládal Laternu Magiku. Co naplat, někteří umělci stárnou a zrají s dobou.

18. listopad 1983. Večer. Část Národní třídy je uzavřena. Překvapivě početný dav se tísní za hradbou uniformovaných těl. K jejich Divadlu je ostražití ochránci pořádku nepustí. Asi se bojí přílišného nadšení. Přituhlo a lidé se popohvíli podupávání rozcházejí do teplých domovů podívat se aspoň v televizi na svou, již notně vyčpělou Libuši. Ani brilantní hlas kněžny Gabriely Beňačkové je však nevybureuje z obvyklé televizní dřímoty. Moje kroky směřují do hloubi Starého Města. Rád bych si někde, ještě před spaním, dal jedno nebo dvě piva . Na žízeň.

Očr

CAUGHT IN THE ACT

Krč, Tempo. Objevují se stále noví a noví známí. Hned v úvodu /jakmile se dostáváme dovnitř/ se čekání zvrhá v improvizovanou schůzku Dolmenu. Skoro všichni čteme nějaké příspěvky a hned si překotně vyměňujeme názory. Několik exemplářů pětky a šestky koluje mezi lidmi. Najednou začne bušit kladívko: Cutler! Cutler! Cutler! /My, kdož máme tuto tvář zafixovanou z únořa, šeptem řičíme nadšením./

- Kde, kerej?-

- Ten v tom červeném svetru, né?-

/UŽ o dva dny později se Prahou šíří fáma, že příští pondělí tady bude hrát se svojí novou kapelou. Tůdle!/
Chvilé neobyčejného napětí. Asociace : Cutler - Dolmen 8.5 - Cutler.

Ještě okamžik zaváhání: Není to blbý? Vod Cutlera autogram?

Ale LONG LIVE ALL OUR FRIENDS to záhy zjistí. Pochvala M.Š.-ho obrázkům /touto cestou zbytek redakce blahopřeje/. K textu se nevyjádřil /kromě pousmání nad titulem prvního článku o Cassiberu/. Ale nejsme tady na Cutlerovi, ale /jak nám chvíli poté oznamuje milouš Čuřík/ na skupině z velmi konzervativního a horkého podnebí /prý slova bubenice Lindy Morrison - dejme tomu/.

Takže další veřejná zkouška. Hned po prvních minutách se ^{na} mohu ubránit tomu srovnání. Celá atmosféra a de facto i styl hudby dost silně připomíná první stranu desky The Name Of This Band Is Talking Heads. Tudiž zpátky do roku 1977. Na skupině je sympatická její nesmírná obyčejnost, absolutní civilnost projevu. Kytaristé Robert Forster a Grant McLennan se střídají ve zpěvu. Obecenstvo je zprvu ochablé, až tak ve dvou třetinách vystoupení dochází ke zlomu při skladbě On My Block /opět většina repertoáru pochází z jedné desky - Before Hollywood z lonského roku/. I hudebníci jsou posíleni ovacemi a rozjíždějí mini-show v podobě prapodivného tance jednoho z kytaristů /opět připomínka na Talking, konkrétně Davida Byrne a jeho i v tisku komentované taneční pokusy s upomínkou na Bryana Ferryho z Roxy Music/. Baskytarista s opuchlou tváří je zřejmě novou posilou kapely /na LP hrají jen tři/. Působí poněkud přidrhlým, nepříjemným dojmem. Lindy občas zakolísá /žeby tréma před kolegou v první řadě?/, ale jinak je její styl nesporně neotřelý a vyznívá výrazněji než na desce. Bye, bye. Milouš si ještě ke konci zvýší popularitu závěrečným slovem a všichni hurá na Kačerov, no a dál...

TVŮJ PROBLÉM /DYBBUCK/ RIO

Poněkud bloudíme v Bohnicích, ale ve finiši se obratně vyhýbáme evokhausu a dostáváme se před kulturní dům. Postávající hloučky jsou velmi různorodé. Máničky, noví romantici, punks, vylepaní vysokoškoláci a vůbec.

Nastupuje Tvůj problém. Světlovlasá dívka vedle mne proklíná okamžik, kdy pojala úmysl zakoupit si lístek. Odcházím na záchod, kde se tísní zástup vyznavačů nové vlny.

- Co tady děláte? - táže se kdosi.

- Je to tu nejmín slyšet. - zní jednoznačná odpověď.

S nevolí se vracím do předsálí, kde posedává jednak značná část publika, jednak několik známých osobností pražské hudební scény /zástupci Pražského výběru, Jasné páky, Dvouleté fámy atp./.

Erzký odchod kapely se zdá být problémem všech. Sami se pak utápí v ryze vlastním problému: heavy wave nebo snad new metal?

Konečně konec! Hlavním trhákem večera je Dybbuck, ale upřímně řečeno: není to kapela do tohoto sálu. Rád bych ji viděl v nějakém klubu. Textům není rozumět. Skvělá hra na klavír. Nemožní zvukaři.

V písničce, kde zpívá bubenice, vytahují mikrofon skoro v polovině. V přestávce jsem nežúčastněným posluchačem rozhovoru jednoho

člena skupiny Dr. Max: - Lidi na ně přišli. Voni neuměj hrát, ale to těm posluchačům nevadí - jim se to líbí. Je to nová vlna, no.- Starší pán prohlásí cosi nepříznivého na adresu dívčího kvartetu a klade otázku na styl skupiny Dr. Max.
- No já nevím, takej bigbít. - /bez komentáře - good night Dr. Max/
Finále /se tentokrát nevydařilo/ patří skupině RIO. Udiveně vykřikují: - Montrose! Gamma! Sammy Hagar! -
Trapný show. Ne, tak tohle nebudem poslouchat. Odcházíme. Spousta lidí odchází. Tlustý ohlapec /jestli dřel rytmus se neodvažují posoudit/ s kšiltovkou Judes Priest zůstává. Ale u baru. To nás inspiruje, a tak je nakonec jako nejlepší zážitek dne oceněn -
SUPLÍK.

CHADIMA/LAUGHING CLOWNS

Nikdo nemá potuchy, kde vylézt z auto-busu. Všichni spoléhají na druhé. Za moment se proplétáme kolem výdepu a hledáme vchod.
"Jó přej nějaká australská skupina, oha!" uvádí své společenství Mikoláš. Jak se jmenují nikdo neví, je to ostatně jedno - zkrátka Chadima. Novou posilou je bývalý basák od Jasně páky. Reportoár těží z odkazu Extempore. Bubeník se snažil hrát jako Cutler. Hraje dokonce smyčcem na činely. Dobrý, ale není nic slyšet. Chadima hraje především na kytaru. Obecenstvo se domnívá, že je konec a vnučuje si přídavek. Ještě jednou Maškary se skvělou hrou na trombón. - A už nic nezahrajeme. - upozorňuje striktně Mikoláš.
Pak se do mikrofону ozve polohlasem nesmělé: - deset minut pauza -
Takže ne konec?
Skutečně, australská skupina. Aniž by je kdo uvedl, tvrdě nasadí a jedou. Kytarista s těžkým novovlnáckým úhozem vypjatě zpívá. Je to hlava kapely, autor veškerého repertoáru, jediný dále známý člen skupiny - Edmund Kuepper. Bubeník v jakémsi jacketu je mistr ve zpomalování, rozpadání rytmu a precizních návratů do strohé přesnosti. V pozadí stojí nenápadný baskytarista. Hlavní pozornost na sebe strhuje saxofonistka v černé kombinéze a mohutným oulíkem na straně. Její hra je dost tradiční, ale jede furt na plno. Zvláště díky jejímu nástroji má atmosféra hudby připomíná poněkud desku Viva! Roxy Music /živák/. Je to ovšem i strhující dynamika a plnost zvuku kapely doplňovaná naléhavým hlasem. Skladby téměř přecházejí jedna v druhou. Laughing Clowns hrají jakoby o závod.
A skutečně. Koncert naráz končí a ohlas vyznívá na prázdno.
K protinožcům je to prý daleko /to milouš/, a tak všichni makáme na údajně poslední autobus.

KNORROVO TĚLESO/KAKTUS?/PRO POCIT JISTOTY/NUCLEUS III/KRÁLÍCI

Údajně brněnské kapel-y nejsou asi všechny z Brna, ale nevadí. Na úvod nastupují čeští teenage-Ramones se zpěvákem nepřiliš vysoké postavy. Jeho klad je v tom, že dokáže zpívat stejně rychle, jak kytarista hraje.
- Už je to tady. A o'ó? -
Oblečení: kvádra. Zvuk: ohudičkový. Styl: civilní punk.
Docela se mi líbí.
Další kapela je skvostem večera. Pomalované tváře, černý brejle, koupací čepice, saxofon, zpívající klarinetista: - Kdo je pro? - a malá zpěvačka: - Ať zvedne ruku! - Ruku sice nezvedám, ale jsem pro všemi deseti. Členové Kaktusu/ snad se tak jmenovali/ působí neuvěřitelně mladě. Trochu ironického pohledu na pojetí sexu naší mládeží/ bude tma a bude hrát magneták, lehnu si na sebe, trochu se zpotíme - text není citován přesně/. Nadšení je všeobecné, leč

přídavek strhující. Starý dobrý Smoke On The Water./Ritchie Blackmore
prý nedávno zaslal děkovný dopis také skupině Katapult./
Klarinet piští, bicí jedou jak fretky a zpívejme společně se světlovla-
sou frontwomankou:- Pa pa pá, papapadá, pa pa pá, pa pá... Jestliže
Chadima byli poněkud zasaženi únorovým koncertem Cassiber, Nucleus III
jsou zcela bezpečně pod vlivem hudby Art Zoyd. Jejich vystoupení je
dobrým uklidněním. Zajímavá je harmonika /Venca Koubek/. Ten také
zůstává o něco déle a zazpívá ještě sám několik dobrých písniček.
Přichází čtvěřice naprosto rozdílných lidí. Heavy metalově vyhlížející
kytarista, jazzman na kontrabas, trhlý génius za klavírem a zcela oby-
čejný mladík za bicími. V kontrastu s touto nejednotou působí kompaktní
hudba, kde má každý své přesně vymezené místo. Kontrabas umocňuje tento
neo třelý zvuk. Největší pozornost zasluhuje klavírista - jeho hra je
démonická, virtuozní, síla jeho osobnosti řídí celou kap-elu. Kytaris-
tův zpěv přechází místy do skandovaných hesel, jež jsou vždy oceňovány
mocným aplausem. Ke konci klavírista vyskakuje od svého nástroje a
mocným gestem ukončí produkci kapely.
Naposledy nastupují Králíci. Elektrizované akustičky a perkusionista
vytvářejí zvláštní barvu kapely /i díky dvěma plechovkám v bubínkové
soupravě/. Koncert vrcholí. Uhlazeně působící zpěvák se pomalu rozjíž-
dí k finále, kde poněkud mrazivě zní slova: - Možná se už nikdy neuvidím
No snad jo.
A jo. Aspoň jednou ještě jo.

Valná hromada:

ČERNÍ A BÍLÍ/KRÁLÍCI/NUCLEUS III/PRO POCIT JISTOTY/GARÁŽ

Přijíždíme pozdě, ale s obdivuhodnou rychlostí přicházíme už do půlky
první kapely. Uf! Brno.
Cikánské reggae. Zpěvák má určitě někde vylepený plakáty Boba Marleyho
a Petera Toshe a každý ráno k nim obdivem vzhlíží. Název kapely odpovídá
zcela realitě.
Králíci hned po svém nástupu odrovnávají část publika úvodní minimalis-
tičkou brnkačkou. Pak se ale za bicími objeví Vladimír Majakovskij a
rozjíždí se rozsáhlá suita o člověku, který pozoruje na malém nádraží
projíždějící vlaky s dosti dekadentními prvky /vagony jsou plné zelených
utopenců, lidem se řine z úst krev atp./, v určitém momentě se tento ne-
zúčastněný pozorovatel dostane do střetu s dvěma anonymními muži /posled-
ní, co si pamatoval, byl pohled do výstřihu zdravotní sestry, která ho
ráno pomáhala sbírat/.
Slova mají značný ohlas. Pak přicházejí kratší skladby v běžném obsaze-
ní /Vladimír se přesune ke svojí perkusi/ zakončené přídavkem, v němž si
opět ozřejmíme, že - všichni jsme koni. -
NUCLEUS III tady vůbec nevyznívají. Posluchači se odivně nudí. Grify,
které znám z minulého koncertu, mi připadají oposlouchané a instrumenta-
ce el.kytara-baskytara-saxofon-harmonika mě unavuje. Naštěstí brzy od-
cházejí /pochvalně komentováno z auditoria/.
Bombou jsou tu ovšem Pro pocit jistoty. Hrají totéž co v Praze, ale je
cítit, že jsou na domácí půdě. I přes námitku, že už nic neumí, musí
přidat. Informační exploze. Úspěch. Z davu probleskne ocenění: -jasně
nejlepší. -
Přicházejí - náky Pražáci - Garáž /ocenění jejich tvorby viz též Dolmen
č. 6 /. Normální nová vlna. Část posluchačstva je bere. Začínám se silně
nudit. Hrajou jednu písničku za druhou. Po osmdesátýprvní skladbě je jim
naznačeno, že by toho mohli nechat. Nicméně jich zahrají ještě asi sedm.
Policejní hodina klepe na dveře. Závěrečné sólové vystoupení Vency Koub-
ka automaticky odpadá. Takže do vlaku.

ZYER GABRIEL S.
podzim-zima 1983

Řekni mi název své kapely a já ti řeknu, jaká je...

/Strahov, 29.11.83 - klub7 - 19 hod., celoškolské kolo ZUČ ČVUT /

Amatérská scéna...prý deset kapel...Jablečné pyré se omlouvá...
Začátek porotou sledovaného maratónu je třeskutě amatérský. Sotva slyšitelný "konferenciér" ohlašuje první skupinu - Diagonálax y. Poprvé / a hned z kraje / se objevuje pravda dnešního večera - jaký název, taková hudba. Kdo by snad považoval název D.y. zapovědný, tomu by se mohla líbit i ta kyčovitá muzika - snaha o tvrdost / hezky ostře zní basa /, trapně vsunované kudrlinky kláves, handicapem je rozhodně příšerné ozvučení skupiny - texty jsou naprosto nesrozumitelné / snad jen cosi o Nenápadném, který nikdy nic neudělá, což se opakuje asi milionkrát, lze zaslechnout /. Jsem po zaznění posledního tónu jejich vystoupení pěkně navztekaný. Když jim kamarád rozpačitě zatleská, skoro mu vynadám. Kýž!

Následuje snaha o vylepšení ozvučení, přestavba reproduktorů...
Povedlo se - druhá kapela večera - Visací zámek - hraje již v ucházejících zvukových podmínkách. Ale... Když punk, tak pořádně j, tj. s osobitým přístupem k hudbě i textu / tady se zpívá o nešvarech doby - mlouňářích, o touhách hospodských typů - Zážitek y se dějí, o kanárkovi postiženém obrnou, co se ani nehne, bezvýrazně o Absolutním pekle /. Punk už dneska není novinkou ani na naší scéně. Nejsem samozřejmě proti jeho hraní, ale nesmí se z toho dělat kliše, které vede k hudebnímu průšvihů!

Třetí těleso - Satelit - beznadějně amatérský zpěvný hard rock, o dvacet let pozadu, na tyhle kluky se ani nelze zlobit...

Čtvrté - radikální zlepšení programu představuje Vítkovo / poměrně odvážné rockové / kvarteto - dříve pevná součást. Nesmírně vitální a bezprostřední hudba. Kompaktní blok jejich hudby tvoří dvacetí - minutový celek - ohlášeno je úryvek z rockové "sulty" Vepřová, vepřová / skladby Bigboš, Kravenci ze země faraónů, Trabant-combi, Kupa Vepřová /. Hudba šlape, nápaditý baskytarista s odpichem zpívá a trochu šaškuje. Je to fajn. Nohy supou do taktu, potlesk dlouho neutichá!

Číslo pět - precizní název, precizní zpěvná hudba bez původnosti a osobitého lesku. Pokud se kapela drží reggae, které tvoří kostru jejího bloku, je to prima. Ostatní skladby snad trochu připomínají podmanivě rytmické vyjádření Police. Texty o žízni, o "ztrátě melodie" atd. V očích poroty to tahle kapela nejspíš vyhraje. Očividně nejstarší lidi. Hudba vhodná do rádia nebo do auta. Na samostatný koncert bych nešel!

Šestá v pořadí - GB. Nejosobitější přístup k hudbě. Nápadité a velice melodické ~~trix~~ až trojhlasé vokály / texty - angličtina /. Nejbov-
nější projev umožňuje využití flétny a citlivě kláves. Výborné kytaro
vé sólo. Možná méně výrazná hudba / stejně jako jméno kapely /, ale
sympatické je, že se vyhýbá všem dnes tak zmódnělým tendencím typu
punk, reggae, new wave, neřku-li heavy. Ohromně pohodová a poetič-
ká hudba. Ještě jsem však nezažil, že by členové této skupiny byli po
vystoupení s předvedeným výkonem spokojeni.

Sedmá kapela - Balance IQ - dostavuje se únava, říkám si: jestli to
nebude hodně dobré, odejdu. Nebylo. Šlapavý rock - punk. Vycházím ven
vstříc náručí kapek deště.

Celkově ? Na amatérské "podzemí" docela fajn / výjimky potvrzují
pravidlo /, ale celkově nic nového pod sluncem. Snad GB mají něja-
kou vlastní cestu...

&

Štěpán Křk

Günter Grass

Mariazuehren
Hommage à Marie
In Marypraise

Fotos Maria Rama
Layout P.J. Wilhelm

Bruckmann München

K UCTIVÁNÍ BARLY A UMĚLÍ

Osobností jednoho z nejúspěšnějších německých spisovatelů poválečné historie - Guntera Grass - jsme se již prostřednictvím informačního článku o jeho valeduplném románové prvotině *Plechový bubínek* seznámili již v první polovině dvojletí. Solman 7. Již v této stati padla zmínka o Grassově nadání výtvarnickém, ke ani jeho otevřenost vůči politickému gurmánetví nezůstala opomenuta. Pro rozšíření povědomosti o těchto nikoliv bezvýznamných stránkách spisovatelovy romanitě možnosti, které se podílají na utváření jeho tvůrčí podstaty, jsme do druhé poloviny "sešitů" vybrali ukázky z velmi zajímavé publikace *Mariazuchren / Innerisprache / Hommage* - tedy v českém překlade K uctívání Marie. Tato kniha byla vydána nakladatelstvím F. Bruckmann xxxxxx KG, München v roce 1973. Ve svém významu je pokusem o osobité skloubení dvou harmonických xxxxxxxx stránek Grassovy osobnosti - stránky výtvarné a stránky básnické. Samotná titulní básně K uctívání Marie zde tvoří součást celého díla, na kterou je v rozlohu 83 stránek navržen výtvarný obsah knihy, tj. množství kreseb, nářtů, kreseb, koláží, fotografických objektivem zachycených objektů a v expozici také fotografií samotných / v podobě konvenční i experimentální /. Na úvodních listech knihy nacházíme znění básně ve verzi německé, anglické a francouzské. Ani při dalším listování publikací neztrácíme slova básně ze zřetělení, v podobě rukopisných útržků se zde nacházíme plnicí úlohu jakýchkoli poznámek na okraj centrální složky díla - složky výtvarné. Je samotná nás seznamuje jednak s postavou palatou neodmyslitelných atributů Grassova uměleckého vyjádření - na stránkách se plazí šneci, volně roztroušené houby se mísí s rybní poulicí oddané i vyčerpání své rybní oči, seznamujeme se s výtvarným pojetím Grassových slavných jen těžko pojmenovatelných figurálních bizarností svých tvůrčích. Zhlédneme však též příslušníky Grassovy početné rodiny, nachceme nás barevná dokonalost autorova vyjádření, z několika portrétů je možno zafixovat si spisovatelovu kníratou podobu, na jiném místě vidíme Grassa zachyceného v samotném tvůrčím procesu. A popelníky plné nedopalků s filtrem i bez. Pro charakteristických obecných motivů nelze přehlédnout. A s rybníky pak jejich hlavy, proudy šneců, houby rozvalené v prostoru. Básně samotná je výtvarným dílem přeneseným pomocí slovních obrazů na papír - barvy, vůně, chuť těchto slov jsou okamžitě přeneseny k patřičným smyslovým cílům. Umělecká tvorba přenesená ze sféry vlastní do oblasti, kde by popisované motivy měly ztrácet na své barevnosti - a přeci nic nebrání ve vnímání čistého xxx politiku...

"Jó, když už někdo má talent", to se i ztotožňované ochutnává-

že z jeho kuchyně stává gastronomickou slavností!

/ Pozn. Článek je psán amatérsky, což přináší nabezpečí možnosti zhuzení původního spisovatelova vyjádření - dojde tudíž zejména o-
táčení spíše charakteru informativní. Velmi nás také mrzí, že vzhle-
dem ke skromnému finančnímu vybavení našeho časopisu nemůžeme před-
stavit Grassovy kompozice založené na barevných efektech./

CUNTER GRASS
K UCTIVÁNÍ MARIE

Medivaj, brambore a její zárodky,
jak bujně jsou vrby v bláznu
a mrak - skoro učitel počesí pokroku
přesunuje hráz do nitra země.

Malý experiment se vychyluje
na sekundy ponečkají úhoři
a své cesty ke krávně - tise
a modlí o mléko, dokud nezkyne: vtipný obrázek.

Vytvořím obrázek a dalšími jej vymazávám
mábož, japtišky, ptáci, obludy...
a když jsem se vrátil domů, zcela umluvaný a netvrdě uvařený
šišly mi naproti houby.
medly a pýchavky, kořeněné pyže,
mleré plodí k nabežím.

Medivaj, jak bříšící pólka vepře
mekročno postřkuje žnoka
Medivaj, jak kuchalke ve mně
kou pindou drtí citrony.
Medivaj, co jsem zanechal.

Moje kmitající clony.
Mé kopečka plně horampádí, prášků a zmuchlaných snů...

Žasie, vyfotografuj někdy stopy,
šytky, nečistotu a moje špečky,
mleré jsem zanechal od té doby, co Tebe uctívám
a sám sebe dokazuji - přelud.

Jen malá hrstička, ale chleste a cpe do sebe,
to co prostíráš : plátno / v kouru /
poslze je osvětlen, rychlým štětcem nečrtnutý
a mystifikovaný... / Je to názor, vykolisování,
pouze lemoslo tlachá o umění /

Praskající jablka.
Mlčení, po něm zuby.
Zůstal jsem zpět.

Tvoje spoušť - teď, teď a teď,
neboť otáčecí klička svým tlustým palcem
zvedá natrpklý mřížový plátek...

Podívej, jak rybí hlava,
již jsem držel přes hráz na dlouhé tyči,
aby se ještě jednou
tam, kde se Labe z dálky vylévá,
nyní se rozpadá ve vesnici váre
a obě oči bílé - apoštolová štěstí -
se koulejí vetřel polévce, Marie, aby se nasýtila
a už nikdy se svou věcí...
Pozdají pak, vyvolaný na filmě, pravil rudý okoun,
že je proti barvě.

Akvakolor Akvakolor tvrdí nedostupně kolorované kuchny
na mléčné vodě.

Ale můj sen je do šeda a deštivý
a na obou březích utíkají obzory, jeseter...

Najednou / opět / mám pocit.
Koktám na novém papíře.
Jakoby tvoji andělé, mouchy...
Není zde žádného sporu.
Stojí proti sobě cizí,
čekají na náhodu, vytvářejí legendu...

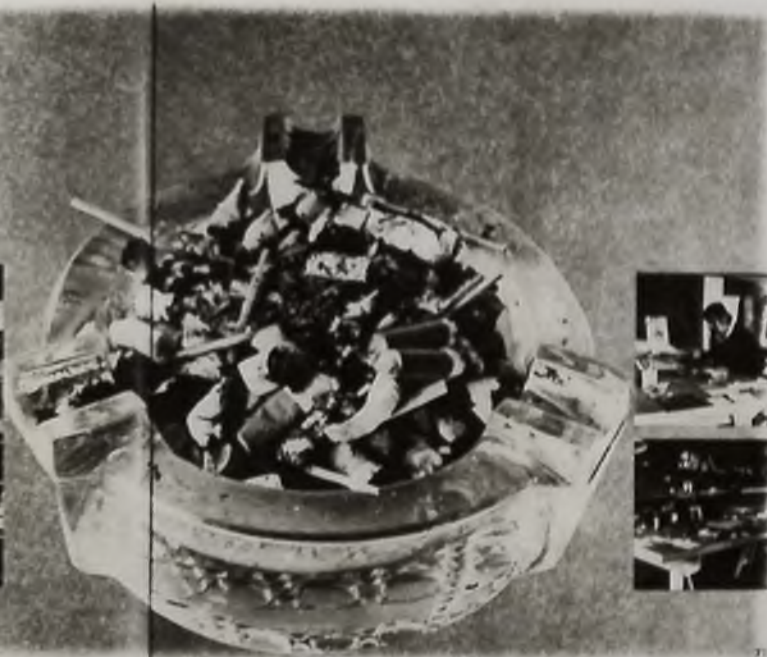
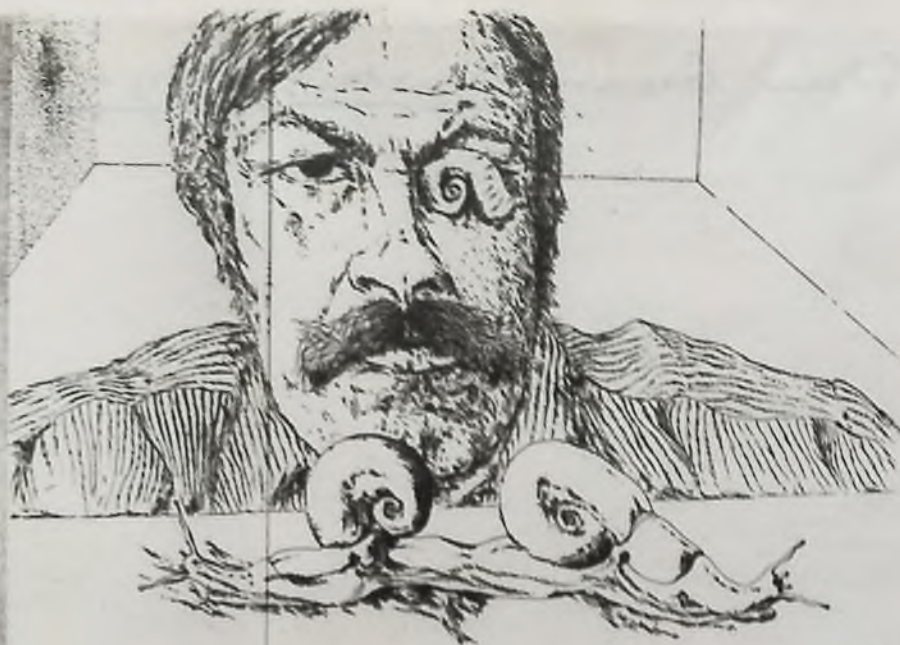
Svým látkem si otřela pot
a zachovala jeho obličej.
Kreslím u Labe, spolu s proudem,
toto, to, Tebe a také Tebe do písku.
/ Koci být jako prach,
ať bych si už nikdy nerozuměl. /

Co se úzce spojeno nahromadí, uloží se.
Co vnáší sem svůj prostor.
Je mi teď čtyřicet pět a stále jsem ušaslý.

Podívej, jak volně nakládám s výrazem,
jak mne nutnost trvat na bílé
nutí prosívat černě do řada.
Podívej, modlící se irávník.
Podívej, polévka, poté návštěva odešla.
Podívej stůl neuklizený po jídle.
Tlachající nalezané věci.
Rybí kost rybí kosti.
Pečlivě, lehce : k uctívání Maria.

Štěpán Křk + překladatelka

Ich bin in Hesse
 und die Schöne, die Frau
 die auf dem Berg steht,
 ganz schön.
 Ich bin die gebildete Frau.
 Ich bin die Schöne,
 die auf dem Berg steht,
 ganz schön.
 Ich bin die gebildete Frau.
 Ich bin die Schöne,
 die auf dem Berg steht,
 ganz schön.
 Ich bin die gebildete Frau.
 Ich bin die Schöne,
 die auf dem Berg steht,
 ganz schön.

...und als ich kam,
 gerietet ganz
 und hat gesotten,
 ging ich zu,
 kamen mir Pilze
 entgegen:
 Schimlinge und Bozische,
 kleine Pilze
 die
 Himmelwärts zeigen.

Günter Grass - Autoportrét s dvojími směry a proslava
- lept (1973)

Günter Grass - Plaz popelnice - kres + foto (1966)

Günter Grass - Plodné houby - lept (1973)

Vybráno a kniž. k nctování Marie

1. Personal
 (unverändert)
 2. Gefühl.
 stehen auf neuem Papier.
 Als hätte eine Taube
 die Flügel
 3. ist kein Stoch.
 4. Formel
 stehen sich gegenüber,
 wachen auf Zufall,
 toten Legende...

Die wechselnden Blenden.
Die Täuschchen
voller Kopfschmerz,
Tabletten
und
schmerzvolle Tränen...

Günter Grass - Naštevá po poledni - pero + fotografie (1973)

Günter Grass - Honky - pero + fotografie (1973)

Günter Grass - autor + obrar Khoř a vermeno - tuš (1972)

Vybráno a knižky k setkání Marie

STAV POTŘEBNÉ KOMPRESSE je název výtvarně or
ientovaného sdružení...které zorganizovalo
výstavu DÍLO '83...tři postavy zády k objek
tivu, čelem k rohu zdi - prostoru...negativ
s takto zadaným tématem byl organizátory ro
zeslán lidem, o nichž panovalo povědomí, že
jsou schopn
způsobem se
ádřit...vyj
během sobot
5.-6.11.83
eh resp. v
černicích..

i určitým
k věci vyj
ádřili se
y a neděle
v Kobylis
Horních Po
fotografie

kresby texty koláže objekty...50 % nám přip
adalo povedených, způsob konstrukce výstavy
rozhodně zajímavý...bohužel - i k lítosti s
amotných organizátorů výstavy - došlo spíš
k zpracování fádně abstraktního tématu 3 ne
ž tématu... řekněme výraznějšího...konec...

пламѣна'сир '83

SPORTU ZDAR A STOLNÍHO HOKEJE ZVLÁŠTĚ, KÁŽNÍ PŘÁTELÉ NAŠEHO ČASOPISU !

Sportovní zpravodajství začínujeme do našeho listu jen velice zřídka a musí se to týkat výhradně událostí, jejichž význam je na tomto fóru neodiskutovatelný. I tyto podmínky v každém případě splňuje v průběhu listopadu zahraný mistr - turnaj ve stolním hokeji - Plamenáčup 83. Jelikož se tohoto klání i několik vyloženě firemních mužstev časopisu Dolmen / Everybody's Fan Club Smaržanské Lázně, HC Snagov Korutany, Slabý tým, Bratři Nanovskouci, Island, zčásti i Alternátor Říčany a cele mimo soutěží hrající Nový Grimsland / a i organizačně se členové redakce zasloužili o poměrně hluboký průběh turnaje, je vyloženě povinností listu přinést o celé akci, která zůstala poklidnou hladinou sportovního dění, odpovídající zprávu.

Čelý turnaj se odehrával ve znamení souperení dvou pražských čtvrtí, v kterém jedna druhou nakonec v podstatě porazila na hlavu. Jedinými zástupci méně úspěšné čtvrti se podařilo vklínit mezi nejúspěšnější týmy, které obsadily první tři místa a tudíž vytvořily silnější polovinu tabulky, se níž se skloubilo jak výkonnostní, tak bodová propast - mužstvo Izraele obsadilo třetí pozici s jednobodovou ztrátou za první dvojici. Z této dvojice se méně úspěšnějším stal tým HC Polabovice, o jehož stříbrném umístění rozhodla pouze horší bilance ze vzájemných zápasů se svým starym rivalem - vítězem turnaje - týmem L.F.C. Mar. Lázně. Rozhodující zápas obou nejúspěšnějších kolektivů byl skutečným vrcholem turnaje. Nervy drásající souboj skončil nejtiššími výsledkem 1:13 pro L.F.C. Do posledního okamžiku však nebylo nic rozhodnuto a tak se nedivme, že po konečném hvizdu časovače "odpadli" oba soupeři od hrací plochy a pulsem srdce zhruba 160 úderů za minutu a na porážci psychického a i - avšak div se - fyzického vyčerpání. Hitchcock by nazrežiroval finále turnaje lépe.

Čtvrté místo obsadil tým z Korutan, podle výsledků a předvedené hry - v přípravných zápasech největší favorit turnaje, který zřejmě zvláště v prvním kole narušil tíhu této neviditelné role a strčil překvapivě hlavočlaskavě body. Černí koně turnaje - HC Láhrobí / jediný tým řízený manažerem ženského pohlaví / a Irish Area Of AWP Young Boleslav - se po několika překvapivých výkonech rozdělily a velice přehledně 3. a 5. místo. Od mužstev na 7-12. místě dělí tato dvojice více než 4 setibodové propast, za kterou začíná slabší polovina tabulky - v jejím čele dokončil soutěží Island s rumunským střelcem Karalidem. Za ním následují nevyrovnaně hrající tým H.C. Young. Deváté a desáté místo obsadil

ly s jednoznačným rozdílem mezi sebou týmy SSSR a Šleby tým, jehož výkonnost se rapidně zlepšila ke konci turnaje, kdy po vyřazení bratří Schwachů ze sestavy zkušeností došlo k vložení osudu tomu do rukou děbelské střední útočnice Randy. O poslední místo svedly boj Alternátor Hlčany / vedený schizofrenickým manažerem, který na konci turnaje vystupoval pod "dělmaňáckou" podobou / a humánní-vienický team-work Bratja Hanovákováci, u kterého se projevil nedostatek zkušenosti z turnajů "velkého světa".

Nyní se podívejme podrobněji na výkony každého účastnického mužstva. T.F.C. zvítězil hlavně díky bezchybnému prvnímu kolu a vzhledem k tomu, že v důležitých zápasech se vždy dokázal koncentrovat k odpovídajícímu výkonu. V zápasech s outsidersy však zdaleka nedosahoval tak přesvědčivých výsledků jako ostatní z čela tabulky. Zvláště v obou zápasech s Islandem měl nemile. Nedokázal totiž tento zápasů vtisknout své pojetí hry a podléhl zdržovací a rozvláčné taktice soupeře, což ho soustavně vyvádělo z tempa. Ztráta důležitých bodů zde visela na vlásku. Jestliže bude tento celak chtít titul obhájit, bude se muset vyvarovat zaváhání v zápasech tohoto druhu.

HC Poltavice je tým s dlouholetou tradicí. I on patřil k výsokým favoritům turnaje. Vzhledem k nestálé výkonnosti základu kádru - bratří Vochočků však tým zklamal zvláště v klíčových zápasech s T.F.C. I bojenná červená maska posílaná na hrací plochu v kritických okamžicích vývoje zápasů zde již nedokázala zvrátit vývoj utkání. Bezpečně si však tento tým poradil v zápasech s týmem Izrael a potřebnou dávku sebevědomí a jistoty na hokejškách projevil i v zápase s HC Záhrobí, kdy dokázal dotáhnout již šestibodový náskok soupeře.

Izrael - ambiciózní tým opředený před začátkem turnaje mnohdy superlativy - v podstatě zklamal. Jeho hra byla založena na mnohostranné a velice úspěšné střelecké produkci středního útočníka na kterého hrálo celé mužstvo, bohužel i včetně pravého křídla, což je jav, který stolnímu hokeji na zajímavosti nepřidává. Proto se ani nelze divit tomu, že c ntli tohoto týmu - zprvu Perahing, později Hagzi - se stali nejobávanějšími střelci turnaje. Rychlost hry středního útočníka vynasla též tomuto mužstvu střelecký rekord - 14 branek v zápase s Alternátorem. Mužstvo Izrael se projevilo též jako psychicky velice labilní, což se projevilo v tom, že neuneslo tíhu neúspěchu a hodlalo naturnaj vrhnout stín pochybností o regularnosti jeho výsledků.

HC Znojmo Korutany doplatil též na psychickou labilitu a ztratil jince na prvenství navyronanými výkony v prvním kole. Po radikálních změnách v kádru se mu však tento podařilo zkonsolidovat a došlo k recidivě výborných výkonů z přípravných zápasů, kde tolik oslňoval. Tým získal skalpy obou prvních mužstev a potvrdil, své kvality založené hlavně na zapojení všech hráčů mužstva do hry, na mnohostrannosti svých kombinací a přesnosti jedovatých střel. Aby bylo toto mužstvo úspěšné, musí vnutit soupeři své pohyblivé pojetí hry.

Dvojice HC Záhřeb a Irain Arca podávala výkony poznamenané velikými výkyvy. Záhřeb jeden den po fenomenálním výkonu smetlo z hrací plochy E.F.C. a dva dny na to ramizovalo se slabším týmem! Irain Arca se postarala o vůbec první překvapení turnaje, když porazila do té doby suverénní Korutany. Obě týmy vytvořily velice silný střed tabulky.

Island těžil z hypnotické tékopádnosti své rozvážné hry, která často rozlupovala systém hry ostatních mužstev. Také u tohoto týmu nebyla ona příhrávka z pravého křídla na pravého obránce a odtud na centra vyjímácným jevem. Na popularitu mu však rozhodně nepřidávala.

H.C. Wyoming hrál velice pohledný rychlý hokej s bezvýrazným zakončením. V pojetí hry SSSR se mísily negativní prvky "islandské" školy a moderními akcemi první šestice. Hra slabšího týmu závisela na výkonu jeho mrazonky Randy, která v závěru sekundovala sestavě 10 cc. Alternátor se představil a nesmírně zájímavým "klíčovým" pojetím hry a s přímo klíčovitým zajišťováním brankáře. Klívků jeho výkonu prudce stoupla s výměnou manažérů. Zápas s tímto mužstvem úspěšnější týmy vždy dříve pobavily a vylepšily jim skóre. Renovákováci doplatili na střeleckou impotenci. Stali se pověstní tím, že zavážovaly branky většinou až v závěrech třetin / pokud ovšem vůbec zavážovaly! /. Zájímavým přínosem byly též zápasy s nímž soutěl hrájícím novým Grimslandem. Jeho rtačovitý a nápaditý styl si získal své příznivce.

Na závěr zprávy se ještě krátce zmíníme o neúspěšnějších jednotlivcích turnaje. Hvězdou vítěze se stal jeho střelák Theplouš Thermos / občas dodáván ještě s thermoskou a v theniskách /, jehož vyřazení z kádru se málem stalo v závěru turnaje jeho týmu osudným. Po svém comebacku do kádru ležela všechna odpovědnost za střelbu podstatně na něm. Nezklamal. Je třeba se také zmínit o velmi nadřném křídle Čermákově, který svými ukázkovými brankami rozhodl vyjímácně důležitý zápas s Polešovicemi. U těch vynikla Čermánova maska. I ostatní střeláci, jako např. Buldourr, snesou to nej-

slabších střelce. U Izraele nelze vyzdvihnout výkon nikoho jiného než Parshinge resp. Hajzle / ti však podávali bravurní výkony /. U Grain Army vynikla dvojice centrá Merceri - Pšenický a Dio, která získala v kruzích odborníků nezměrnou popularitu. I té jedno obránce Kristiže získalo zvuk. U týmu Karutim vynikli svoji poziční hrou, zkušeností a na obránce nabývalou střeleckou potencí kapitán týmu Hilescu Simaleacu. Je třeba vyzdvihnout hru střelce Kóhne, který jako jediný z původní sestavy přišel nástup rumunsko-bulharské kliky, který přišel po prvních neúspěších týmu. Z té se největší pozornost zasloužil střelec Rytko. U Záhrabi nacházela opory ve střelcích Čertíkovi B., F. Zahabičovi a Luckym z Kentucky. I každý z týmů slabší poloviny tabulky měl ve svém středu výraznou individualitu. Tou byl u Islandu již jmenovaný Harald, u D.C. Wyoming neuvěřitelně účinní Stobysch, u BSH střelec Puškin / též Lermontov a Brusnov zaujali /, u slabšího týmu vynikla již nejednou vzpomínaná nademnice Randy / po sborovém úspěšném dvacetá hlavněho klenu bři Schachů /, která se často projevovale s nájemnou agresivitou. U Alternátoru vzbudilo několik jmen přímo proudy nadšení - obránce Vodkovič, který zprvu obstarával střelbu, produktivní útok Kecke-Kačup-Kolidlo a hlavní nájemní nadějný centrá Slivovčick. Nenovákauci našly opory v dvojici Lidumil a Pukomil Novak, přičemž dvojice brankářů Čočrovič a Čočronil Nenovákauci spíše zklamaly.

Turnaj byl dalším potvrzením živého životního hnutí v zdravotní těle zdravý duch a přelil k sportovním událostem podzim 1983. Jeho vítěz hlásá: "Více takových turnajů!"

převodní zprávu pro Salmen vypracoval ŠtěpKfk, prosinec 83

KAROLINA ŘÍKÁ.II / CAROLIN SAYS part II

text + hudba : Lou Reed , z alba Berlin

Karolina říká,když se zvedá z podlahy
Proč mě biješ,to není vůbec nic veselého
Karolina říká,když si líčí oči
Měl by ses učit myslet víc než jen na sebe

Ale ona nemá strach,že zemře
Všichni její přátelé jí říkají Aljaška
Když něco vysvětluje,smějí se a ptají se jí
Co si myslí,co si myslí

Karolina říká,když se zvedá z podlahy
Ty mě můžeš bít,jak chceš
ale já tě už nikdy nemohu milovat
Karolina říká,zatímco jí nasazují uzdu
Život to je víc než tohle
A tohle je žebráckej výlet

Nebojí se,že zemře
Všichni její přátelé jí říkají Aljaška
Když se rozhoduje,smějí se a ptají se jí
Co si myslí
Prostrčila ruku skrze okenní tabuli
To byla taková legrace
Je tak chladno na Aljašce/3x/

přeložil rm

POSTEL / the BED

text+hudba : Lou Reed - z alba Berlin

Je to místo, kam ukládá svou hlavu
když jde večer spát
a je to místo, kde naše děti byly počaty
svíčky rozžaly pokoj zářivě v noci

A to je místo, kde si podřezala žíly
Tá zvláštní a osudná nocí
/A já řekl oh oh oh jaký pocit/ 2x

Je to místo, kde jsme žili
Já jsem za to platil láskou a krví
a to jsou ty pokladničky, které měla na polici
přecpané svou pozicí a krásy veteše

A to je to místo, kde vzala žiletku
A podřezala si žíly té cizí a osudná nocí
/A já říkám oh oh oh jaký pocit/ 2x

Nikdy bych s tím nebyl začal, kdybych to věděl
že to takhle skončí
Ale veselá věci, já totiž nejsem vůbec smutný
takhle vždycky končí.

přeložil rm

DOLMEN 7b

Šéfredaktor tohoto čísla:

ZYER GABBA S.

Redakce: 2

Štěpán KFK, Tomáš K., Pavel
Grimm, Kóhn, Ewald Murrer,
Očr - prezident externistů

Externisté:

Jenda Kepup, Alois K., To-
máš D, rm...

Grafická úprava:

j.m. , Micipsa Yughurta

NEŠTASTNÁ
DCERKA

Maminko, maminko, očička moje tajemství ukrývají... co dceruščiny zamilovaná očka dnes viděly? Viděly, viděly krásného hochy, jak slzičky prolévá za moji krásu. Oči ho viděly, naděrka hrály, ručičky hladily - och - jaká slastná krása.

Dceruško rosmilá, v tvém útlém věku láska je překrásná, však vývoji podléhej, dál mezi seménky pravdy to pravé díhledej. Očička viděly jednoho, krásného, naivní očička naň hleděly, dceruško rosmilá počkej si chvíli, až sněhy rostají nahotu spatříš, co pak si počneš, kde jsou tvé oči?

Maminko, maminko, očička moje tajemství ukrývají... co dceruščiny zamilovaná očka dnes viděly? Viděly, viděly mužného rváče, jak nase krv saje - och mužný ochránce srdénka mého!

Dcero má jediná despíváš v řenu, mosečkem, moskem svou dělohu chraň, ten muž jen svalů zná - nikoli citu! Dál, jen dálhledej si ve stádu soufalců jednoho, svého.

Maminko, maminko, dál má očka roshlíší se po Zemi - nechci tvých rad - všechny je miluji!

Zadrž dcerunko sadři pošetilá, jednoho, jednoho!
-Ne! všechny chci okusit, všichni jsou krásní, až soupeři maminko o klín můj vášný!

Jednoho, jednoho dceruško, najdi si muže, uvidíš co všechno jen jeden snůže!

-Když všechny ostatní onen přemůže, pak jeho je moje kůže!

-Juže, - nedbej mých rad, mladá jsi násorek, mladá jsi věkem, stará však vývojem - ten pro tě končí!

Dceruško, dceruško, co to dnes viděly matčiny oči? Nevím co vyděly, máti má nešťastná... Viděly dcerunku svojí - na rohu státi! Dva muži jí slastně hrály, dcerunka křičela v divoké slasti, muži jí trhali, trhali, jejich údy se třely - v otvorech do těla dcerunky mé! Pak ten co ze předu trápil mou dcerku - vyndal čerta svého a do bradavky ho bolestivě narval...

...křičela dcerunka v divoké slasti. A druhý nefista do nosní dírky jí vnořil... křičela dcerunka v divoké slasti.

A pod tímto obřadem kaluže krve... V kalužích krve nahnědlá materie... V nahnědlé materii seménko pravdy, ronilo slzičky za moji dcerunku, které explodovaly v nešťastné spermií.

Dcerunko, dcerunko, co to dnes viděly matčiny oči? Tvé tělo leželo na břehu řeky - roztrhané. Nahota přikryta bankovkami, na nadrech strupy ze zaschlé krve... Ladku, co to dnes viděly oči tvé? Nad tělem visící matku. Vytřeštěné oči s falešnými zuby pozorují dcerku, když přestaneš dýchat a je úplné ticho - uslyšíš matčinu píseň... dcerunko, dcerunko - seménka pravdy sihledej.

J.H. 84